



mgyc.com

SAMPLE BOOK

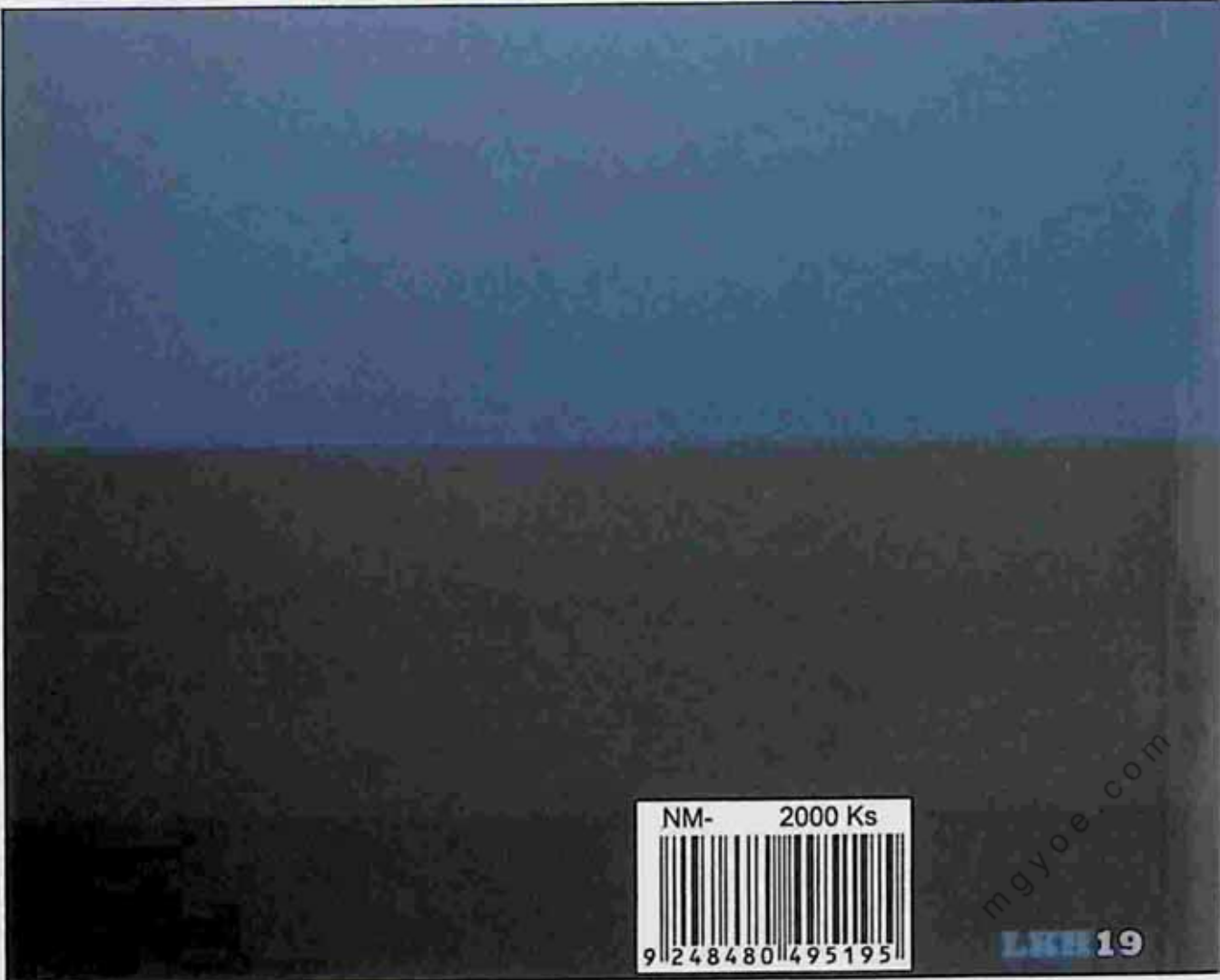
နေမျိုး

သစ်ကုလားအုတ်
အက်ဆေးများ



mgyc.com

ညက စာရေးစားပွဲမှာထိုင်လျက် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည်။
အိပ်ပျော်သွားရင်း အိပ်မက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မြင်မက်ခဲ့သည်။
ယင်းမှာ မြူးထူးခုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေသော
သစ်ကုလားအုတ်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။
သစ်ကုလားအုတ်ပေါက်ကလေးသည် စိမ်းညိုမည်းမှောင်သော
ကွင်းပြင်ထဲ၌ ပြေးလွှားနေပါသည်။



NM- 2000 Ks



9 248480 495195

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

သစ်ကုလားအုတ်

အက်ဆေးများ

နေမျိုး



နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၂၅ ၄၈ ၄၈ ၀၄၈

e-mail: theeras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

သစ်ကုလားအုတ် အက်ဆေးများ

နေမျိုး

ပထမအကြိမ်၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၉။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် ဦးလပြည့်ဝေး၊
လပြည့်လင်း ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၃၆၉)၊ အမှတ် ၁၁(အိတ်ချ်)၊ ၅၅ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာဖုံး လွင်ကိုထိုက်၊ ကွန်ပျူတာစာစီ သရဖီ၊ စာအုပ်ချုပ် ကိုမြင့်။

မာတိကာ

၁။ သစ်ကုလားအုတ်	၇
၂။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်က အရေးအသား	၁၁
၃။ မိုးကောင်းကင် ဖတ်စာအုပ်	၁၆
၄။ ပီကာဆိုနှင့် ကျွန်တော့်ပုံတူ	၂၃
၅။ စာရေးဆရာနဲ့ သူ့ဇာတ်ကောင်	၂၈
၆။ ရေးလက်စ ဝတ္ထု	၃၅
၇။ ပဲစေ့ကလေးတွေ	၄၁
၈။ ဘုရားဖူးခြင်းနှင့် ကဗျာရေးခြင်း	၄၇
၉။ နွေရက်များကို ဖတ်ရှုခြင်း	၅၃
၁၀။ တီးတိုးသံကလေးတစ်ခု	၅၉
၁၁။ အိမ်နောက်ဖေးက ခံတက်ပင်	၆၄
၁၂။ အကြာကွေးသို့ အမှတ်ရခြင်း (မေးခွန်းလက်ဆောင် ပါရှိသည်)	၆၉
၁၃။ အဝေးက ရယ်သံ (လူငယ်ဘဝ အမှတ်ရချက်များ)	၇၄

၁၄။ ရှည်လျားတဲ့ နေ့ရက်တွေ (လူငယ်ဘဝ အမှတ်ရချက်များ)	၈၀
၁၅။ မနူးမနပ် နှစ်တွေ (လူငယ်ဘဝ အမှတ်ရချက်များ)	၈၅
၁၆။ ဒေါ်လှညွန့် ရစ်သမ်	၉၁
၁၇။ သင်္ကြန်နေ့ရက်များ	၉၇
၁၈။ အလောင်းနှင့် ခရီးသွားခြင်း	၁၀၄
၁၉။ ပန်းချီဆွဲတယ်၊ ကဗျာရွတ်မယ် (ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ခေါက်ရောက်ရှိခြင်း)	၁၁၁
၂၀။ ငါ သေသောအခါ မငိုပါနဲ့ (လူငယ်ဘဝ အမှတ်ရချက်များ)	၁၁၉
၂၁။ တရွေ့ရွေ့ အမှိုက်လှည်းတွန်းသူ ၁	၁၂၅
၂၂။ သူက ကျေးတောသား ၂	၁၂၉
၂၃။ မွေးရပ်မြေက ရေတွင်းလေး ၃	၁၃၃
၂၄။ အမေကြီး ဒေါ်နက်ထယ် ၄	၁၃၇
၂၅။ ဒဂုန်တာရာ၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သတိရခြင်း	၁၄၁
၂၆။ စာရေးဆရာ 'N' နှင့် အင်တာဗျူး ညူကလိယ တွေ့ဆုံမေးမြန်းသည်	၁၄၇

သစ်ကုလားအုတ်

မြို့စွန်က ချောင်ကျကျ အခန်းကလေးမှာ ငှားရမ်းကာ ကျွန်တော် နေခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လျှင် စာမျက်နှာတစ်ခု ပြီးအောင် ကြိုးစား၍ ရေးရသည်။ တစ်လပြည့်၍ စာမျက်နှာ ၃၀ ရပြီ ဆိုလျှင် ကျွန်တော့် ထုတ်ဝေသူထံသို့ လှမ်း၍ ပေးပို့ရတော့သည်။ စာမူ နှင့်အတူ ကျွန်တော့်အခန်းခ ပေးချေရန် ငွေပို့ပါမည့်အကြောင်းလည်း ညွတ်နူးစွာ ထည့်သွင်းရေးရပေတော့သည်။ ကျွန်တော် စာရေးသား၍ မစွဲပါက အခြားအလုပ်တစ်ခုခုကို ပြောင်းလဲ၍လုပ်ရန် စိတ်ကူးမရှိပေ။ ကျွန်တော် ရေးသော စာများကို စာဖတ်သူတို့ နှစ်ခြိုက်ရန် ကြိုးစားထား ရာတွင် ထိုစဉ်က ကပ်ဖိကာနှင့် ယူတာဖူတို့၏ စာပေဟန်ကို ရောမွှေ ကာ ပင်ကိုဖြစ်ခြင်းလည်း ပါဝင်အောင် ရေးခဲ့ပါသည်။ ငွေကြေးအဆင် မပြေသူ တစ်ဦးထံမှ မည်သည့်အရာကို မျှော်လင့်တတ်ကြသည် ဆိုသည် ကို ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ကျွန်တော် ပြောပြပါမည်။ ယင်းမှာ အနု ပညာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သော အခန်းအောက် ဘက် ရေမြောင်းဟောင်းကြီးထဲတွင် ဗေဒါပင်များ ကျပ်တည်းစွာ ရှင် သန်နေကြပါသည်။ ရေစီးဆင်းခြင်း မရှိတော့သော ရေမြောင်းဟောင်း

ကြီးထဲမှာ သူတို့သည် သည်အတိုင်း နွမ်းဖျော့စွာ ရှင်သန်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်မှန်ချွတ်ကာ ရေမြောင်းကြီးကို ကြည့်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မြင်တွေ့ရပါသည်။ ယင်းမှာ ဗေဒါပင်များထက် ဦး လူးလာခေါက်တို့ ပျံသန်းနေကြသော အတောင်ပံပါသည့် ပိုးမွှား အကောင်ငယ်များ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စာရေးခြင်းအလုပ် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ဆောင် နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှတ်ချက်ပြုမိပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ နွေဦးပေါက် ညများသည် ယူတာဖူ၏ စာပေဟန်ကို အမှတ်ရဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ငွေကြေးလုံလောက်မှုမရှိသော အနုပညာရှင်တစ်ဦး၏ ဘဝ နေထိုင်ပုံသည် ယူတာဖူ၏ စာပေဟန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ညက စာရေး စားပွဲမှာထိုင်လျက် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်သွားရင်း အိပ်မက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မြင်မက်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ မြူးထူးခုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေသော သစ်ကုလားအုတ်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ သစ်ကုလား အုတ်ပေါက်ကလေးသည် စိမ်းညိုမည်းမှောင်သော ကွင်းပြင်ထဲ၌ ပြေး လွှားနေပါသည်။ သူ၏ လည်ပင်းရှည်ရှည်မှာ ယိမ်းကာနွဲ့ကာနှင့် သူ၏ သန်မာပုံရသော ခြေထောက်များက လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေကြပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သစ်ကုလားအုတ်၏ လည်ပင်းရှည်ရှည်ထက်တွင် သေးသွယ် သော ဦးခေါင်းကလေး ရှိသည်။ ဦးခေါင်းသေးသေးနှင့် သစ်ကုလားအုတ် ပြေးလွှားနေပုံကို အိပ်မက်မြင်ပြီး ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ပြန်နိုးလာသည်။ ကျွန်တော် စာရေးစားပွဲပေါ်၌ ဦးခေါင်းညွတ်လျက် အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်မက်မမက်သည်မှာ အတန်ကြာပါပြီ။ ကျွန် တော် နိုးလာတော့ နံနက်လင်းအားကြီး ရောက်လုလုအချိန် ဖြစ်နေပေပြီ။ အမှောင်ရိပ်များ ရှိနေသေးသော်လည်း နံနက်ခင်းအရုဏ်၏ အလင်းရောင် က ပြုထွက်လာတော့သည်။

စာရေးစားပွဲ၌ မည်မျှကြာအောင် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသနည်း မသိ။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ မတ်ခွက်ထဲမှ ရေကို မော့သောက်လိုက် သည်။ ဦးခေါင်းသေးသေးလေးနှင့် ပြေးနေသော သစ်ကုလားအုတ်အကြောင်း ကို အိပ်မက်ဝတ္ထုထဲတွင် ပါရှိကောင်း ပါရှိပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့ သို့သော စာအုပ်မျိုး ကျွန်တော် မဖတ်တော့သည်မှာ ကြာမြင့်ပေပြီ။

ပြေးနေသော သစ်ကုလားအုတ်အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ဇနီး ဖြစ်သူကို သတိရလာသည်။ သူမသည် ကျွန်တော် ပေးပို့လာမည့် ငွေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ စောင့်မျှော်နေရှာပေလိမ့်မည်။ ယခုလက်ရှိအချိန်တွင် သူမထံ ငွေပို့ပေးနိုင်ရန် ဝေးစွာ ကျွန်တော့်အခန်းခ ပေးချေရန်ပင် ငွေကြေး အလုံအလောက် မရှိတော့ပေ။

မတ်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ရေကို နောက်တစ်ကြိမ် သောက်လိုက် သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် မန်ကျည်းသီးမှည့်အနည်းငယ် ရှိသည်။ ကျွန်တော် သည် မန်ကျည်းသီးအမှည့် အနည်းငယ်ကိုယူ၍ စားလိုက်သည်။ ကျွန် တော် အိပ်ချင်ပြေသွားပြီ။ ကျွန်တော် ရေးလက်စ ဝတ္ထုရှည်ကြီး၏ 'မိုး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသောည' အခန်းကို ဆက်ရေးရန် ကျွန်တော် ကြိုး စားပါသည်။

စာရေးရာတွင် လက်ချောင်းများကို ကောင်းစွာ လှုပ်ရှားနိုင်သော် လည်း စာရေးရင်း စာသားအလိုက် မေးရိုးက လှုပ်ရှားရာတွင် ကျိန်းနေ သော သွားများ ပွတ်တိုက်မိကာ တကျိကျိ မြည်လေသည်။ ကျွန်တော်၏ မေးရိုးများက ခိုင်ခံ့၍ ကျွန်တော်၏ လက်ဖျံရိုးများက မာကျောပါသည်။ မန်ကျည်းသီးမှည့်အနည်းငယ် စားလိုက်သဖြင့် ခွန်အားပြည့်ကာ ဦးခေါင်း မှာ ကြည်လင်လာသလို ရှိသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းသည် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မိုးရွာသွန်းနေသော နေ့တစ်နေ့နှင့် တူပါသည်။ မိုးက တိတ်မည့်ပုံ မပေါ်။ ကျွန်တော် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာပင် တောမြို့ကလေး၌ ကျန်ရစ်နေမည့် ဇနီးဖြစ်သူကို မေ့လျော့သွားသည်။ ကျွန်တော် နံနက်စာ စားပြီးပြီလား၊ မစားရသေးဘူးလား ဆိုသည်ကိုလည်း မေ့သွားသည်။

ခံတွင်းချဉ်လာဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ မန်ကျည်းသီးမှည့် အနည်းငယ်ကို ယူ၍ စားလိုက်ပြန်သည်။ ကံကောင်းသည်က မတ်ခွက်ထဲ၌ ရေအနည်း ငယ် ကျန်နေသေးခြင်းပင်။ မတ်ခွက်ကို ကျွန်တော် မော့သောက်လိုက် သည်။ မိုးမသောက်သေးချိန် အမှောင်ကျရောက်ရာ ရေမြောင်းဟောင်း ကြီးထဲမှ ဗေဒါပင်များကို မလှုပ်မယှက် မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် စာရေးစားပွဲ၌ ထိုင်နေရင်း စာတစ်လုံးတလေမျှ ချမရေးနိုင်ဘဲ အချည်းနှီး ငြိမ်သက်နေချိန်တွင် မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်

များ ယိုစိမ့်ကာ ကျလာတတ်သည်။ ကျွန်တော် မငိုကြွေးပါ။ ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းထဲ၌ ရွာသွန်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် ထုတ်ဝေသူကို ကျွန်တော် သတိရလာသည်။ ကျွန်တော် ရေးသားပေးပို့လိုက်သော စာမူများကို သူ ဖတ်ရှုပြီးစီးပြီးလောက်ပေပြီ။ ကျွန်တော် ငွေကြေးပြတ်လပ်နေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်ကိုလည်း သူ ခန့်မှန်းနိုင်လောက်ပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် နော်ဝေစာရေးဆရာ နွတ်ဟတ်ဆန်၏ စာပေလက်ရာကို ကောင်းစွာ ဖတ်ရှုခဲ့သည်။ သူ၏ အရေးအသားမှာ ကျွန်တော့်အတွက် သင့်လျော်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပါဝါထူထူမျက်မှန် တစ်လက်နှင့် ပိုင်းလော့ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည်။ မည်မျှပင် ငွေကြေးပြတ်လပ်နေပါစေ၊ ယင်းတို့ကို ကျွန်တော် ရောင်းချမည် မဟုတ်ပေ။ 'ဘာရောင်းစရာပါလဲ' ဟု မေးတတ်သော အဟောင်းတန်းသို့ ကျွန်တော် မရောက်သည်မှာ ရက်အတန်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ရေမြောင်းဟောင်းကြီးထဲမှ ဗေဒါပင်များသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ကျွန်တော်သည် အမှောင်ရိပ်သမ်းနေသော ရေမြောင်းဟောင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ယိုစီးကျလာသည်။ ကျွန်တော် ငိုကြွေးရန် အကြောင်းမရှိ။ ကျွန်တော့် မျက်စိကို နားလည်တတ်ကျွမ်းသော ဆရာဝန်နှင့် ပြသရန် စိတ်ကူးရပါသည်။

ဦးခေါင်းသေးသေးနှင့် သစ်ကုလားအုတ်သည် ဟိုဒီ ပြေးလွှားနေပါသည်။ အချို့သော စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုရန် ကျွန်တော် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ (ဆစ်ဂမန်ဖရိုက်ကိုမူ လေ့လာသွားရန် ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားပါသည်) မြို့ကြီး၏ ချောင်ကျကျ အစွန်အဖျားရှိ ဈေးပေါသော အခန်းကလေးထဲ၌ ကျွန်တော် ရှိနေသည်။

ရေးလက်စ ဝတ္ထုရှည်ကြီး၏ စာမျက်နှာများကို ထုတ်ဝေသူထံ မှန်မှန်ပေးပို့နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် 'ငွေပို့လိုက်ပြီ' ဆိုသော အသံကို နားစွင့်နေပါသည်။ ရေမြောင်းဟောင်းကြီးသည် အမှောင်ရိပ်များ ယှက်သမ်းကာ တိတ်ဆိတ်လျက်။ ဝေးလံသော တောမြို့ကလေးမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ရေတွင်းမှ ရေကို ငင်ယူကာ မော့သောက်လျက်။

Daily Eleven မတ် ၂၈၊ ၂၀၁၈။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်က အရေးအသား

ကျွန်တော့် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ တကျွတ်ကျွတ် မြည်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ထူကြီးကို လက်မှာကိုင်ထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုနေသော စာအုပ်မှာ မာဂရက်မစ်ချယ်၏ ဝှန်းဝစ်သည်ဝင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုနေသော စာအုပ်ကြီးပေါ်သို့ ပိုးဟပ်တစ်ကောင် တရွရွ တက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်ကာ စာအုပ်ကြီးထဲမှ စာမျက်နှာများကို ကြည့်နေသည်။ ပိုးဟပ်သည် တရွရွ တက်လာကာ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုနေသော စာမျက်နှာပြင်ထက် ရပ်တန့်သွားသည်။

သူသည် သူ၏ဦးမှင်တံနှစ်ခုကို ဆန့်ထုတ်ကာ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို မြှောက်လျက် ပူးကပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ထဲက ရက်ဘတ်တလာ၊ စကားလက်အိုဟားရား စသည့် ဇာတ်ဆောင်များကို သတိမရတော့ပေ။ ပိုးဟပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်နေမိသည်။ ပိုးဟပ်သည် ဇောက်ထိုးအနေအထားနှင့် မရွေ့လျားဘဲ သူ၏ဦးမှင်တံ၊ သူ၏ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို လှုပ်နေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဖွဲ့နေသကဲ့သို့ပင်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်မှာ ဝမ်းဗိုက်က ဆာလောင်လာ

ကာ မနက်ကတည်းက ဘာမျှ မစားသောက်ရသေးသည်ကို သတိရလာသည်။ ပိုးဟပ်သည် အင်းဆက်တစ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် စာမျက်နှာပေါ် ရောက်လာခြင်းမှာ အင်းဆက်ပိုးမွှားတို့၏ နေထိုင်ပြုမူပုံတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ စက္ကူသည် သူတို့၏အစားအစာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စာဖတ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းကလေး အပြင်ဘက်မှာ မညီမညာ မြေသားပြင် ရှိပါသည်။ ကျောက်ခဲ အစအနများ၊ အုတ်နီခဲ အကျိုးအပွဲများ၊ ပလတ်စတစ်အပိုင်းအစများ၊ ဖန်ပုလင်းကွဲ အစိတ်အပိုင်းများသည် မညီမညာ မြေသားပြင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်နေကြသည်။ မြေသားပြင်လမ်းကလေး၏ အကွေ့တွင် ရေတိုင် ရှိသည်။ အခန်းပိုင်ရှင် အဘွားကြီးက ရေတိုင်မှ ရေကို အသုံးပြုခွင့်ပေးထားသည်။ ယခုကဲ့သို့ မိုးတွင်းရက်များဆိုလျှင် ရေတိုင်ကလေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် မြေသားမှာ စွတ်စိုနေတော့သည်။

ကျွန်တော့်အခန်းကလေးအောက် အရိပ်အေးအေးထဲ၌မူ ခွေးတစ်ကောင် အေးအေးလူလူ ဝပ်နေတတ်သည်။ ယင်းခွေးသည် ပိုင်ရှင်မရှိသော ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်ကာ ဟိုဘက်ခန်းမှ မျက်မှန်နှင့် နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ခပ်ပိန်ပိန် ကောင်မလေး၏အဒေါ်က စားကြွင်းစားကျန်များကို ကျွေးမွေးသဖြင့် ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂရက်မစ်ချယ်၏ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပိုးဟပ်သည် B12 ဗုံးကြဲလေယာဉ်တစ်စင်းပမာ စာမျက်နှာပေါ်မှ ပျံဝဲကာ စိုစွတ်သော အခန်းအမှောင်ထောင့်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်တွင် စားစရာတစ်ခုတလေ ရှိမလားဟု ကြည့်မိသည်။ ဖယောင်းတိုင် အတိုတစ်ခု၊ ကော်ထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ခဲဖျက်တစ်ခုကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုနေသော စာအုပ်ကြီးထဲမှ စကားလက်အိုဟားရားကို သတိမရတော့ပြီ။ ကျွန်တော် နံနက်စာ မစားရသေးကြောင်း သတိရလာသည်။ ကျွန်တော်နေသော အခန်းကလေး၏ အပြင်ဘက် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်တွေ့ရသော ဗေဒါပင်များသည် ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ရွာသွန်းခဲ့သော မိုးကြောင့် စိမ်းချင်တိုင် စိမ်းနေတော့သည်။ ဤဗေဒါပင်များသည် ကျွန်တော် နေထိုင်သော အခန်းကလေး၏ အောက်ဘက် ရေမြောင်းဟောင်းကြီးထဲ၌ နွေရာသီတစ်ခုလုံး ညှိုးရော်ခြောက်သွေ့စွာ ရှိနေခဲ့သည်။ ရေမြောင်း

ဟောင်းကြီးမှာ စီးဆင်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့သော ရေအနည်းငယ်နှင့် ကျပ်တည်းစွာ ပေါက်ရောက်ရှင်သန်နေသော ဗေဒါပင်များသာ ရှိသည်။ မိုးဥတု နေ့ရက်များသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ ဗေဒါပင်များ စိမ်းစိုလန်းဆန်းနေသည်ကို ကျွန်တော့်မှာ မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။

မိုးရေစပ်စပ်နှင့် ရေမြောင်းဟောင်းကြီးမှာ ယခင်ကဲ့သို့ပင် စီးဆင်းခြင်း မရှိပေ။ ရေမြောင်းဟောင်းကြီး၏အထက်ဘက် ကျောင်းသင်္ခမ်းမှ နာရီထိုးသံကို ကြားရတတ်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် တော်သလင်းလ၏ နေရောင်ခြည်က ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းနေသည်။ နှုတ်သီးဝါဝါနှင့် ဆက်ရက်တစ်ကောင်သည် ကျောက်တုံးပေါ် လာနားကာ ရေတိုင်အနီး ရေစပ်စပ်ထဲမှ ပိုးကောင်မွှားကောင်ကို ရှာဖွေနေဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော့် ဝမ်းဗိုက်မှာ ဆာလောင်နေသည်။ စားစရာတစ်ခုခုကို ကျွန်တော် သတိရလာသည်။ ကျွန်တော် စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ မုန့်ကြွပ်တစ်ထုပ်ရှိသည်ကို အမှတ်ရလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ရေတိုင်သို့သွားကာ ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူခဲ့သည်။ မုန့်ကြွပ်ကို ရေခွက်ထဲသို့ နှစ်ကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း စားသည်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင် ငွေစကြေးစ အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။ ရက်အနည်းငယ်ဆိုလျှင် အခန်းခ ပေးရတော့မည်။ အိပ်ခန်းပိုင်ရှင် အဘွားကြီးသည် အခန်းဘေးသို့ ရောက်လာကာ တံမြက်စည်းကို တရဲရဲ လှည်းတတ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့ကို အခန်းခပေးရန် ကျွန်တော် သတိရလာသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေးလုံလောက်မှု မရှိပေ။

မုန့်ကြွပ်သုံးခုလောက်ကို ရေစိမ်၍ စားလိုက်ရသဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ ဖရန့်ကပ်ဖကာ၏စကားကို မက်ဘရော့ ဘာကြောင့် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နိုင်ခဲ့သည်။ အနုပညာဆိုသော ဝေါဟာရကိုလည်း ကျွန်တော် အတန်အသင့် စဉ်းစားကြည့်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်တွေ့နေရသော ဗေဒါပင် စိမ်းစိမ်းများကို ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တံမြက်စည်း တရဲရဲ လှည်းသံကို ကြားရသည်။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးသည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် တံမြက်စည်းလှည်းနေသည်။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးသည် ရံဖန်ရံခါ သစ်ပင်အောက်၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ထိုင်ကာ ငြိမ်သက်နေတတ်သည်။ သူ့အနီးကိုဖြတ်၍ အခန်းကလေးသို့ ကျွန်တော် သွားလျှင် သူ

သည် ကျွန်တော့်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်တတ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော် စာရေးနေသည်ကိုလည်း တံမြက်စည်းလှည်းနေရာမှ လှမ်း၍ ကြည့်တတ်သည်။ စာရေးခြင်းမှာ အလုပ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကို သူ လက်ခံနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

သူသည် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်အကိုင် ရေရေရာရာမရှိသော သနားစရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်နေပုံရပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ အိမ်ရှင် အဘွားကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ဆီငင်ကာ ဟင်းတစ်ခွက်တလေ ပေးတတ်သည်။ ယခုနောက်ပိုင်း၌ သူ့အမြင်မှာ ပြောင်းလဲလာဟန် တူသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ စိုးရွံ့နေဟန်မျိုး မြင်တွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော် ရေးသော စာများမှာ မည်သည့်မဂ္ဂဇင်း စာစောင်ထဲမျှ ဖော်ပြခံရခြင်း မရှိသေးရာ သူ့အမြင်၌ မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေသည်ကို မခန့်မှန်းတတ်ပေ။

တံမြက်စည်း တရဲ့ရဲ့ လှည်းနေသံသည် နီးကပ်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်အခန်းပေါက်သို့ လာရပ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဟိုဘက်ခန်းမှ နှုတ်ခမ်းထူထူ မျက်မှန်နှင့် ခပ်ပိန်ပိန်ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။ 'ဦးလေး ... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်' သူမသည် ကျွန်တော့်ကို ရိုသေကောင်းညွတ်ဟန်ဖြင့် စကားစလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဘာမျှ စကားမပြန်ဘဲ ကြည့်နေမိစဉ် 'အဲဒါ လာနှုတ်ဆက်တာ' ကျွန်တော်သည် နှုတ်ခမ်းထူထူ မျက်မှန်နှင့် ခပ်ပိန်ပိန် ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း သူမ၏ ရိုးသားမှုအောက်၌ မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

သူမသည် ကျွန်တော်၏ မရိုးသားသော စိတ်ခံစားမှုများကို သိနေသည့်အလား စကားကို ဆက်လေသည်။ 'ဆောင်းဝင်တော့မယ် ဦးလေး။ ဟိုမှာ သိပ်အေးတော့မယ်။ ကျွန်မ ပြန်မှဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် လာနှုတ်ဆက်တာပါ' နှုတ်ခမ်းထူထူ မျက်မှန်နှင့် ခပ်ပိန်ပိန် ကောင်မလေးသည် စကားသံရပ်ကာ ငြိမ်တိတ်သွားသည်။ 'မင်းအဒေါ်က ဒီမှာ နေခဲ့မှာလား' 'ဟုတ်တယ်။ အဒေါ်က နေခဲ့မှာ။ ကျွန်မက ပြန်မှဖြစ်မှာ။ သူတို့က အသက်ကြီးပြီလေ' 'ဪ ... အေးအေး' နှုတ်ခမ်းထူထူ မျက်မှန်နှင့် ခပ်ပိန်ပိန် ကောင်မလေးသည် ဤသို့ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

စောစောက အိမ်ရှင်အဘွားကြီး၏ တံမြက်စည်းလှည်းသံ တရဲရဲ
 သည် ရပ်တန့်သွားသည်။ ‘မင်း ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ’ အိမ်ရှင်
 အဘွားကြီး၏ မေးမြန်းသံ ဖြစ်သည်။ ‘ကျွန်မ နွေဦးပေါက်ရင် ပြန်လာ
 မှာပါ’ ကောင်မလေး၏ဖြေသံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က
 အခန်းကလေးထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်း ညနေခင်းတစ်ခုလုံးကို
 ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ ညစာစားရန် ကျွန်တော် သတိရလာသည်။ ကဖေး
 ဆိုင်ထဲက ကရားအိုးကြီးသုံးလုံးမှာ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေပေလိမ့်မည်။
 နွေဦးနေ့ရက်များကို ရောက်ရှိရန် အေးစက်သော ဆောင်းရက်များကို
 တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြတ်သန်းရမည်သာ ဖြစ်သည်။

Daily Eleven ဇန်နဝါရီ ၁၀၊ ၂၀၁၈။

မိုးကောင်းကင် ဖတ်စာအုပ်

‘တွေ့ရင် ပြောကြပါ’

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အာကာသ သတင်းစာကို ဖတ်ရှုကြည့်ရာ ဂြိုဟ်သားပျောက် ကြော်ငြာတစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

‘ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်’

ဂြိုဟ်သား အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် တွေ့ရှိသူများ အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း အကြောင်းကြားပါ။ ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။

ဂြိုဟ်သားအမည် - အီကွေဒိုးဖရီး

အသက် - ၅ ထရီလီယံ

ထင်ရှားသော အမှတ်အသား - ဝဲဘက်အာရုံခံ လက်တံတွင် အမွှေးပေါက်နေ၊ ကမ္ဘာသုံးဘာသာစကား မပြောတတ်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း လျှပ်စစ်လှိုင်းများ ချွတ်ယွင်းမှုရှိ။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ - ကြယ်တာရာ အမှတ် ၁၆၊ ကပွဲရုံ၊ နက်ဗျူလာ’

အိပ်မပျော်သောည၌ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး မိုးကောင်းကင်ထဲ မှ ကြယ်များကို ကျွန်တော် ကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။ ကြယ်တာရာများကို လူငယ်ဘဝက ပြင်းပြင်းပြပြ စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသည်။ ကမ္ဘာနှင့် အနီးဆုံး ကြယ်တာရာများဖြစ်သော အယ်လ်ဖာစင်တောရီဘားနာဒ် wolf (သူ့မှာ အမှတ်စဉ်တစ်ခု ပါသည်) စသည့် ကြယ်များအကြောင်း စာအုပ်များထဲတွင် မြန်ရှက်စွာ ဖတ်နေခဲ့သော အရွယ်ပင်။ ကမ္ဘာနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ကြယ်မှ အလင်းရောင်သည် ကမ္ဘာမြေသို့ရောက်ရှိရန် လေးနှစ်တာမျှ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခရီးကို ဖြတ်သန်းလာသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကြယ်တာရာ မှ အလင်း၏အလျင်မှာ တစ်စက္ကန့်လျှင် ၁၈၆,၀၀၀ မိုင် ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က မောင်ရင်ဆိုင်းထမ်းကြယ်စု ကို မိုးကောင်းကင်ထဲ၌ ရှာဖွေကြည့်မိသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ထို ကြယ်စု ဘယ်မှာရှိနေလိမ့်မည်ကို မသိပါ။ မောင်ရင် အဆိုင်းကလေး ထမ်းထားသလို ကြယ်စုကလေး ဖြစ်သည်ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ရှာဖွေ ကြည့်မိခြင်းပင်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သော ဂျာနယ်တစ်စောင်အတွက် ကဗျာရေးပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကဗျာက သီတင်းကျွတ်ချိန်ကဗျာ ဖြစ်၏။ ထို အထဲ၌ ကျွန်တော် ကောက်နုတ်ပြချင်သည့် ကဗျာစာသားအနည်းငယ် ရှိသည်။ ရှုပါ။

နက္ခတ်ကြယ်စင် ထက်ကောင်းကင်မှာ
ညစဉ်အမြဲ လှည့်လည်ဆဲတည့်
လူတို့ပြည်ရွာ ညဉ့်ကမ္ဘာ၌
ဓမ္မရောင်ခြည် ထိန်ကြည်လက်လက်
ထွန်းညှိလျက်တည့် ...။

(ခင်ဗျား အံ့ဩသွားနိုင်တာတွေ အထက်မိုးကောင်းကင်ကြီးထဲမှာ ရှိတယ်။ အောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ကြီးထဲမှာ ရှိတယ်။ ဘလက်ဟိုး ဆိုတဲ့ တွင်းနက်ကြီးတွေလေ။ ပြင်းထန်ကြီးမားတဲ့ ဆွဲငင်အားကြောင့် အလင်းရောင်တောင် သူ့အထဲကို သင်းဆင်းကျရောက်ရတယ်။ သူ့အနီး က ခြပ်ထုမှန်သမျှကို ဆွဲငင် စုပ်မျိုပစ်နိုင်သတဲ့)

ကျွန်တော်သည် မိမိ ရေးသားခဲ့သော စာများထဲတွင် ထိုအကြောင်း အရာများကို အလျဉ်းသင့်သလို ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့သည်။ 'သံနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အိပ်မက်' ဟူသော ဝတ္ထုတို ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်များအတွင်းက ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပြီး ဘလက်ခ်ဟိုးကြီး (Black Hole) တစ်ခုအကြောင်းကိုလည်း ထိုဝတ္ထုထဲတွင် ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ပါသည်။ အမှတ်ရဖွယ်ပင်။ ဒေါက်တာတင်ကိုအောင်က ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းကို စီစဉ်တည်းဖြတ်၊ ထုတ်ဝေနေသောအချိန် ဖြစ်သည်။ ယင်းနောက် ငြိမ်းအေးအိမ်က သရဖူမဂ္ဂဇင်းကို စီစဉ်တည်းဖြတ် ထုတ်ဝေလာသည်။ အနုပညာသစ်ကို ဖန်တီးလိုသူများ ပေါ်ထွက်လာနေချိန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ကနဦး စာပေလက်ရာများသည် ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၌ ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပါသည်။ သရဖူမဂ္ဂဇင်း၌လည်း ဖော်ပြပါရှိလာခဲ့ပါသည်။ အနုပညာသစ်ကို ဖန်တီးလိုသူများ ပေါ်ထွက်လာသလို အနုပညာသစ်ကို နေရာပေးလိုသော၊ ဖော်ပြလိုသော အယ်ဒီတာများလည်း ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ အရင့်အမာ ဖြစ်နေသော မိခင်သည် နေ့စေ့လစေ့ ရောက်လတ်သောအခါ သားငယ်ကို ဖွားမြင်နိုင်ခဲ့သကဲ့သို့ပင် အနုပညာသစ်များ ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆရာဇော်ဇော်အောင်က 'နိုင်တဲ့လူ အကုန်ယူသွားသည်' ဟူသော ဝတ္ထုတိုကို သဘင်မဂ္ဂဇင်း၌ ရေးသားခဲ့သည်။ အယ်ဒီတာ ဆရာချစ်ဦးညိုက မောင်ဒီ၏ လေးရောင် သရုပ်ဖော်ပန်းချီဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိကြပါလိမ့်ဦးမည်။ 'နိုင်တဲ့လူ အကုန်ယူသွားသည်' ဆိုသည့် စာသားက ABBA အဖွဲ့၏ စာသားဖြစ်ပြီး ဆရာဇော်ဇော်အောင်က ကောက်နုတ် အသုံးပြုခဲ့ခြင်းပင်။ သဲအိမ်မောင်နေဝါက 'ပိုးဟပ်ဖြူမလေးနှင့် ပြားခြောက်ဆယ်' စသည့် ဝတ္ထုမျိုးကို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးခဲ့ပြီးလေပြီ။ ထိုစဉ်က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၏ လင်းလက်တောက်ပခဲ့သော နေ့ရက်များပင်။ မြင့်သန်း (သြစတြေးလျ) က ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတွင် 'သစ်ငုတ်တို' ပေါ်က စာကလေး နှစ်ကောင်' ဟူသော ဝတ္ထုတိုမျိုးနှင့် စာဖတ်သူများကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။

စောစောက ကျွန်တော် ပြောခဲ့သော ကြယ်တာရာများအကြောင်းကို ပြန်ဆက်ပါမည်။ ဆရာမြသန်းတင့်က 'အိမ်ကြီးမာယာ ဝင်္ကပါ' ဟူသော သိပ္ပံဝတ္ထုများကို ပြန်ဆို ရေးသားခဲ့သည်။ သိပ္ပံဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။

ဆရာကျော်စိန်မင်းက သိပ္ပံဝတ္ထုများကို ရှုမဝမှာပင် ရေးနေသည်။ ကိုရဲ (ဆရာသစ္စာနီ) ကလည်း တာရာလင်းနွယ် အမည်ဖြင့်ပင် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၌ သိပ္ပံဝတ္ထုများ ရေးနေသည်။ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ပွင့်သွားပြီး နောက်ထပ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ထပ်ပွင့်လာသလိုပင်။ ကျွန်တော် နှစ်သက်သော စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိပါသေးသည်။ ယင်းမှာ ဆရာမောင်ဝံသ ပြန်ဆိုသော 'ကြွယ်များဆီသို့' စာအုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သော နှစ်များဆီက စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်ရင်း မထင်မှတ်သော ကာတွန်းလေးတစ်ကွက်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့သော စာအုပ်မှာ သုတပဒေသာ စာစောင်ဖြစ်ပြီး ဂြိုဟ်သားတစ်ဦး ကမ္ဘာမြေပေါ် သက်ဆင်း ရောက်ရှိလာပြီး ပန်းပင်မှ ပန်းပွင့်ကလေးကိုကြည့်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောနေပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။ ထိုကာတွန်းကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သွားသည်။ ပန်းပွင့်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောနေသော ဂြိုဟ်သားတို့ ကမ္ဘာသည် အဘယ်မျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလိမ့်မည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိပါ၏။ အပြန်အလှန် နားလည်မှုနှင့် ရှုမြင်ပုံတို့ကို ဤ ကာတွန်းလေးမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ရရှိခဲ့ပါသည်။ နောက်ထပ် မှတ်မိနေသည့် အရာတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ဆရာဦးဝင်းဖေ ရေးသားခဲ့သော ကာတွန်းတစ်ကွက် ဖြစ်သည်။ အဘိုးအိုတစ်ဦးက ညအချိန် တဲတစ်ခု ရှေ့၌ ရပ်လျက်။ အဘိုးအိုက ပြောနေသည်။ 'ခရီးဝေးက လာခဲ့ရပါတယ်ကွယ်။ ဒါကလေးတွေ ခဏထားခဲ့လို့ ရမလား'ဟု။ သူနှင့်အတူ ပါလာသည်က မောင်းထောင်း ဆန်ဖွပ်ဆုံနှင့် ယုန်ကလေးတစ်ကောင်။ အနုပညာ လက်ရာတစ်ခုသည် စာဖတ်သူ၏အမှတ်သညာကို နှိုး၍ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်စေကာ ပိုမိုကောင်းမွန်သော သိမှုတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေပါလျှင် ကျေနပ်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိ၏အနုပညာ လက်ရာများကို ထိုအချက်နှင့် ချိန်ထိုး၍ ကြည့်လေ့ရှိပါသည်။ စာဖတ်သူတို့ နှစ်သက်ကြမည်ဆိုလျှင် ကျေနပ်ဖွယ်ပင် ဆရာကျော်စွာထက်၏ စာတစ်ပုဒ်ထဲတွင် မာလုကျပုတ္တ နတ်သားအကြောင်းကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ မာလုကျပုတ္တ နတ်သားအကြောင်းကို ကျွန်တော် ရှာဖွေကြည့်မိပါတော့သည်။ မာလုကျပုတ္တ နတ်သားသည် သိလိုသော အချက်ကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားခဲ့ရာ ယခု ကျွန်တော် သိလိုသည့်

အချက်များလည်း ပါဝင်နေပေသည်။ (မေးလျှောက်သော အဓိပ္ပာယ်မှာ စကြဝဠာသည် အစရှိသလော၊ အဆုံးရှိသလော စသည့် မေးခွန်းမျိုးများပင် ဖြစ်သည်)

ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ဤသို့ တွေ့ရသည်။ 'နေဟာ အလယ်အလတ် အရွယ်အစားရှိတဲ့ ကြယ်တစ်စင်းပါပဲ။ ပူပြင်းတဲ့ ဓာတ်ငွေ့တွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဘောလုံးကြီးသဖွယ်ဖြစ်ပြီး ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဓာတ်ငွေ့ အများဆုံး ပါဝင်ပါတယ်။ အချင်းမိုင် ရှစ်သိန်း ရှိလို့ ကမ္ဘာ့အချင်းထက် အဆပေါင်း ၁၁၀၀၊ ကမ္ဘာ့ထူထည်ထက် အဆပေါင်း တစ်သန်းကျော် ထူထည်ရှိလေရဲ့။ မျက်နှာပြင်အပူချိန် ၆၀၀၀ ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်၊ ဗဟိုချက်အပူချိန် ၁၅ သန်းဒီဂရီ စင်တီဂရိတ် ရှိပါတယ်။ ဗဟိုချက်မှာ နယူကလိယ ဓာတ်ပြုခြင်း မှန်မှန်ဖြစ်ပေါ်နေမှုက နေကို အမြဲတောက်ပနေစေပြီး အလင်းရောင်နှင့် အပူကို ဦးတည်ဘက် အနှံ့ ထုတ်လွှတ်နေပါတယ်' (စိုးစိုး-အင်္ဂု၊ စကြဝဠာသိပ္ပံ ... မှ)

ကမ္ဘာမြေသို့ လွမ်းမောချက်ဟု ဒုတိယ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ လက်လှမ်းမီသမျှ ဖတ်ခဲ့ဖူးသော လေ့လာမှုအသိဖြင့် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုထဲတွင် ကမ္ဘာမြေသည် နှမြောစရာ၊ လွမ်းစရာဟု ကျွန်တော် ကြိုးစား၍ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ တစ်လောဆီကတော့ စာပုဒ်ငယ်ကလေးတစ်ခု ရေးဖူးသည်။ 'မြေကြီးကို လွမ်းဆွတ်လို့ သူ ပြန်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့လို့ မှတ်ချက်ပြုကြည့်တဲ့ သင်္ကြားပုလင်းထဲက ပုရွက်ဆိတ်ငယ်ကလေး တစ်ကောင်' အကြောင်း ဖြစ်သည်။ မြေကြီးထဲမှာ နေထိုင်သော ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များသည် ဝေးကွာနေချိန်တွင် မြေကြီးကို လွမ်းဆွတ်ကြပါလိမ့်မည်။ မြေကြီးထဲ၌ ရှင်သန်ကြရသော ကျွန်တော်တို့ လူသားများသည်လည်း ဝေးကွာနေကြချိန်တွင် မြေကြီးကို လွမ်းဆွတ်နိုင်ကြသည်ပင်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်က လကမ္ဘာပေါ် လူသားတို့ ခြေချနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဖြစ်စဉ်ကို မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်တွင် ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့ရပါသည်။ လကမ္ဘာသွား ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော အာကာသယာဉ်မှူးများသည် သူတို့၏ခြေလှမ်းများကို ညင်ညင်သာသာ လွင့်ကျကာ လှမ်းနေကြပုံမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာပင်။ လူသားတို့၏ခြေရာသည် လကမ္ဘာမြေမျက်နှာ

ပြင်ထက်တွင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။ နောင်အခါတွင် ထိုခြေလှမ်းများကို အခြေခံ၍ မိဂါစကား မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်က Moon Walk (လပေါ်လမ်းလျှောက်အက) ကို တီထွင် ကပြနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ခဲတံကြီး ခဲတံကြီး
မိုးပေါ်ပျံတဲ့ ခဲတံကြီး
ခဲတံကြီးက မိုးပေါ်ပျံ
ဝလုံး ရေးလာရန်
ကောင်းကင်ယံ ရေးလိုက်တော့
ဖိုးလမင်းကြီးပေါ့
ဖိုးမလင်းကြီး ထိန်ထိန်သာ
မိုးကောင်းကင်ထဲမှာ
မိုးကောင်းကင်ဟာ စာအုပ်ကြီး
ဖတ်လို့ ဘယ်မငြီး။
(ဝလုံးနဲ့ စာအုပ်ကလေး ကဗျာ ... မှ)

မိုးကောင်းကင် ဖတ်စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရှုရန် ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ဟပ်ဘဲလ် အာကာသမှန်ပြောင်းဖြင့် မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်ရှုခွင့်ရလျှင် မည်သို့ တွေ့ရပါမည်နည်း။ နယူထရွန်ကြယ်၊ စူပါနိုဗား၊ ဘလက်ဟိုးများကို မြင်တွေ့ခွင့်ရလျှင် ကောင်းမည်။ မိုးကောင်းကင် ဖတ်စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုဖို့ ကြိုးစားတိုင်း ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲတစေ ခက်ခဲ မြင့်မားနေခဲ့သည်သာပင်။ ကုန်လွန်ခဲ့သော နွေဦးညများက ကျွန်တော်သည် ခေါင်းရင်းဘက် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကာ ဇနီးသည်နှင့်အတူ ညဉ့်မိုးကောင်းကင်ထဲကို ကြည့်ရှုနေခဲ့ဖူးသည်။ အမှတ်ရစရာပင်။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေရင်း မိုးကောင်းကင်ထဲ၌ ကြယ်တစ်လုံး ကြွေကျသွားသည်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က ဇနီးဖြစ်သူကို 'ဟော ကြယ်တစ်စင်း ကြွေကျသွားတယ်ကွ'ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူက 'အေး'ဟု ပြန်ပြောရင်း နက်မှောင်သော မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်နေသည်။ သိပ်မကြာမြင့်သော အချိန်တွင် နောက်ထပ် ကြယ်တစ်စင်း ကြွေကျ

သွားပြန်သည်။ ယင်းအဖြစ်အပျက်သည် ၁၉၉၇ ခုနှစ်ခန့်က ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုစာစု အစတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အခြားဂြိုဟ်က ဂြိုဟ်သားများအကြောင်းကို ပျော်ရွှင်ရယ်မောဖွယ် စာပိုဒ်ငယ်များအဖြစ် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့် လွမ်းဆွတ်မှုကို ပြုပြင် မွမ်းမံမှုမျိုးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော ဇနီးဖြစ်သူ မြေကြီးကို လွမ်းဆွတ်ပါက ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်ရောက်လာကောင်း ရောက်လာနိုင်သည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။ ကမ္ဘာမြေကို မလွမ်းဘူးလား။

Daily Eleven မတ် ၆၊ ၂၀၁၈။

ပိကာဆိုနှင့် ကျွန်တော်ပုံတူ

ကျွန်တော် ပြောချင်သည်များထဲမှ မိမိကိုယ်ကို ရှုမြင်ပုံအချို့ကို ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်တော် စာရေးရာတွင် လိုက်နာသောအချက် ရှိပါသည်။ ယင်းမှာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းအောင် ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပိကာဆို၏ ပန်းချီကားများကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည်။ ယခုအခါ ဘာကြောင့် ပိကာဆိုကို ကြိုက်နှစ်သက်ရကြောင်း ဆက်စပ်စဉ်းစားမိပါသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝက လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များ၊ မှတ်စုစာအုပ်များ၌ ရေးသားရာတွင် မျဉ်းကြောင်းနှစ်ကြောင်းအလယ်၌ စာရေးပါသည်။ ရက်စွဲတပ်ရာတွင် ၁၉၉၀ ဧပြီ ၁၀ ရက် စဖြင့် ခုနှစ်ကို ရှေ့မှာထားပြီး ရက်ကို နောက်မှာထားကာ ရေးပါသည်။ စာသင်ချိန် မှတ်စုရေးရာတွင် ဘေးမျဉ်း (မာဂျင်) မပါဘဲ ရေးသည်။ ဆံပင်ကို ဘီးဖြင့် ခွဲရာတွင် ဘယ်ဘက်မှ ခွဲပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ၁၀ တန်းကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လက်ရေးမှာ ဝဆွဲနှင့် အသတ်များကို တြိဂံပုံစံဖြစ်အောင် အပင်ပန်းခံ လေ့ကျင့်ကာ ရေးပါသည်။ 'စလုံး' ရေးရာတွင် ထိုစဉ်က ဝတ်ဆံကို ထောင့်ချွန်ပုံစံဖြစ်အောင် ရေးယူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ ရေးသားခြင်းများကို နှစ်သက်ပျော်မွေ့ပါသည်။

နောင်အခါတွင် ထိုသို့သော လက်ရေးများ ရေးနိုင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏လက်မှာ ညာသန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ခြေထောက်မှာ ဘယ်သန် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ဘောလုံးကန်လျှင်၊ ခြင်းခတ်လျှင် ဘယ်ခြေနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ ထုတ်လုပ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော် ၁၀ တန်းကျောင်းသားဘဝက လက်ရေးတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူ၍ ဆရာမက စစ်ဆေးမေးပြန်ပါသည်။ 'ဒါ မင်းလက်ရေးတွေလား။ ဒါဆို အခု ငါ့ကို ပြန်ရေးပြ'ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်ဘက်ကို စောင်းနေသော လက်ရေး၊ ညာဘက်ကို စောင်းနေသော လက်ရေး၊ တည့်တည့်မတ်မတ် ရှည်ရှည်မျောမျော လက်ရေးများကို ရေးပြရပါသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝက ဖတ်စာအုပ်ထောင့်အနီးတွင် စာမျက်နှာတစ်ခုချင်း လူရုပ်ပုံသေးသေးကလေးများကို ရေးပါသည်။ ထိုလူရုပ်ပုံကလေးသည် ဖတ်စာအုပ်ကို လက်မဖြင့်ဖိပြီး လှန်လိုက်သောအခါ လှုပ်ရှား အသက်ဝင်လာပါတော့သည်။ ယင်းနောက် ပန်းချီပန်းပုကျောင်းသို့ ကျွန်တော် တက်ရောက်သောအခါ ပီကာဆိုကို တွေ့ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ပီကာဆိုကို ကြိုက်နှစ်သက်သွားပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် လူတစ်ယောက်၏ ပင်ကိုဖြစ်ခြင်းကို အံ့ဩဖွယ် ပြောပြနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကြောင့် ခေတ်ကြီးသည် ရှေ့သို့ သုံးမီတာခန့် ရွေ့သွားပါသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားပြီး လူအများ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာကြပါသည်။ ဆော့သ်ဘီ လေလံတင်ခန်းမသည် ရယ်မောနေပါသည်။ နောက်ထပ် ပီကာဆိုတစ်ဦး ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာနိုင်စရာ မရှိတော့ပါ။ 'ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ကို လေထဲမှာ ဝှေ့ယမ်းပြီး စာမျက်နှာပေါ် ခုတ်မောင်းလိုက်ရတော့တာပဲဗျာ'ဟု ကျွန်တော် ရေးနိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ပီကာဆို၏ဟန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းဘေးအရက်ဆိုင်မှ အညိုရောင် ဖန်ခွက်ပြတ်များကို ခိုးယူလာခဲ့ပါသည်။ ယင်းတို့ကို ပန်းချီရေးဆွဲရာတွင် အသုံးပြုရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြို့၏လမ်းမများ၌ လျှောက်သွားပါသည်။ မြင်ကွင်းများသည် ပန်းချီကားရေးဆွဲရန် ကောင်းမွန်သော အထားအသိုဖြင့် တည်ရှိနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူပုံရေးဆွဲရာတွင် နှာခေါင်းနှင့် သစ်ပင်ရေးဆွဲရာတွင် သစ်ရွက်ကို မရေးတတ်ပါ။ ယခုထက်ထိ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စ

မရှိ။ ခြပ်ထုများကို မည်ကဲ့သို့ ထားသို့ရမည်ကို ကျွန်တော် နားလည်နေပါပြီ။ စက္ကူဖြူတစ်ရွက် ဖြစ်စေဦးတော့ အစက်ကလေးကို မည်သည့်နေရာတွင် ချရမည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျွန်တော် လူငယ်ဘဝ စပ်ကူးမပ်ကူးက မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ယုံကြည်ခြင်းနှင့် မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးခြင်းတို့ ရော ပြွမ်းနေခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က အော်စကာဝိုင်းသည် ကျွန်တော်၏ ဒဿနဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ထပ် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုလောက် ရွှေသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကျိုးကျိုးနွံနွံ ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြင်းထန်သော ဖိအားကြီးအောက်မှ ကျိုးကျိုးနွံနွံ ထွက်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီပန်းပုကျောင်းတွင် တက်ရောက်နေခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်ကို ဆရာများက ကောင်းစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ပီကာဆိုသည် စက္ကူဖြူကို အပေါက်နှစ်ပေါက်ဖောက်၍ သူ့မျက်နှာမှာ ကပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ သူသည် နေမင်းကို လေးထောင့်ပုံစံ မြင်ရသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် တကယ်မဖြစ်နိုင်သည်များကို မြင်နေရပါသည်။ ယင်းမှ ပီကာဆို၏ပန်းချီကားများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြနေသည်။ 'ပီကာဆို ... ရှင့်ရဲ့ ငါးဆိုတဲ့ ပန်းချီကားထဲမှာ ငါးက ဘယ်မှာလဲ' ပီကာဆိုက ပြန်ပြောသည်။ 'ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်၊ အဲဒါ ငါး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းချီကားပါ' ပီကာဆို၏ ပန်းချီကားများကို လေ့လာရာတွင် အဝါရောင်ခေတ်၊ ပန်းရောင်ခေတ်၊ အပြာရောင်ခေတ်ဟူ၍ ခွဲခြားလေ့လာကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ပီကာဆို ပန်းချီရေးဆွဲရာတွင် လွှမ်းမိုးသော အရောင်များသည် ထိုကဲ့သို့ ပိုင်းဖြတ် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပီကာဆို၏ အပြာရောင်ခေတ်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ပါသည်။ သူတောင်းစား အဘိုးအိုသည် ငုံ့ကိုင်းကွေးညွတ်၍ ကျိုးနွံစွာဖြင့် ဂစ်တာကို တီးနေပါသည်။ ယင်းသည် အပြာရောင်ခေတ် လက်ရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းချီကားကို 'သူတောင်းစား အဘိုးအို'ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၅ ဒေါ်လာတန် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ထွာသာသာ စက္ကူပေါ်တွင် ရေဆေးအပြာ တစ်ရောင်တည်းဖြင့် ရေးဆွဲထားသောပုံ ဖြစ်သည်။ ကုဗပန်းချီရေးဟန်ဖြင့် မိခင်မှ သားငယ်ကို ထွေးပွေ့ထားသည့် ပန်းချီကား ဖြစ်ပါသည်။ မင်းကွန်းဘက်ရှိ အညာသား ပန်းချီပြခန်းမှ ထိုပန်းချီကား

ကို ၁၅ ဒေါ်လာဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည်။ 'ဝယ်ယူသွားတာ ပြင်သစ်ကဗျာ' ဟု ပြခန်းပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၅ ဒေါ်လာတန် ပန်းချီကား ရေးဆွဲခဲ့ပြီး နှစ်များ လွန်ခဲ့သည့်တိုင် ပန်းချီ မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ မှန်ပါသည်။ ဆော့သ်ဘီ လေလံခန်းမသည် ရယ်မောနေ ပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ စက္ကူဖြူဖြူပေါ်တွင် အစက် ကလေး မည်သည့်နေရာတွင် ချရမည်ကို နှစ် ၂၀ ခန့်ကြာမှ ကျွန်တော် သိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပီကာဆိုသည် အောင်မြင်သောလူသား ဖြစ် ပါသည်။ 'အောင်မြင်မှု၏ ယစ်မူးတတ်သော သေရည်ကို ရေရောပစ်ရန် ကျွန်ုပ် သဘောမတူပါ' ဟု ကဗျာဆရာ နေမော်ဟိန်းက ပြောနေပါသည်။ ပိုစတာကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရေးဆွဲခဲ့ရသည်။ ထိုပိုစတာကြီးကို ထရပ်ကားဖြင့်တင်ပြီး မြို့၏မြောက်ဘက်တွင်ရှိ ပွဲတော်တစ်ခုသို့ သယ် ဆောင်သွားပါသည်။ ပီကာဆိုကို ကျွန်တော် မမေ့ပါ။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ပီကာဆိုသည် ကမ်းခြေ၌ လမ်းသလားနေပါသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းမှာ ကြီးမားပါသည်။ 'အမေ ကျွန်တော့်ကိုမွေးတုန်းက တော်တော် ဆင်းရဲ ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းက ကြီး နေတာကိုး' မောင်ဒေးက နိုင်ငံရပ်ခြား ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြနေသည်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံးရေးဆွဲသော ပုံတူမှာ ခင်မင်ရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ၏ပုံတူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဒုတိယရေးဆွဲသော ပုံတူမှာ အမေပုံ ဖြစ် ပါသည်။ အမေသည် နှုတ်ကပတ်တော်များ ရွတ်ဆို၍ ဘုရားဝတ်ပြုနေပုံ ကို ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ 'ဒါ အမေပုံလား' ဟု အမေက မေးပါ သည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီကျောင်းသားဘဝက ဘကြီးတစ်ဦး၏ ပုံတူကို ခဲဖြင့် ရေးဆွဲပေးခဲ့ဖူးသည်။ ဒုတိယနှစ် အတန်းတက်နေချိန်တွင် ရေး ဆွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရေးဆွဲပေးသော သူ့ပုံတူကို ကြည့်၍ 'ငါက ဒီပုံစံလားကွ၊ မင်း ပန်းချီပုံ မင်း ပြန်ယူသွား' ဟု ဆိုပါသည်။ ဘကြီး စိတ်ဆိုးနေပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ အနုပညာ လက်ရာ ဖန်တီးချိန်နှင့် အောင်မြင်မှုရယူချိန်၌ ပီကာဆိုအဖို့ တစ်ဆက် တည်းလိုလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသည် သူ၏ အခြားပန်းချီဆရာများ နှင့် ကွာခြားချက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖဲထုပ်ထဲမှ ဖဲချပ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲ ယူလိုက်ပါက တက်လာသောဖဲမှာ ဦးထုပ်ပျော့ ဆောင်း၍ ပြူးရယ်နေသော

လူရွှင်တော်ပုံကို တွေ့ရပါသည်။ ယင်းသည် ပီကာဆို ဖြစ်ပါသည်။
 ယင်းသည် ဂျိုကာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် နှစ်ယောက်
 တည်း ဖဲကစားခဲ့စဉ်က ကျွန်တော် နားမလည်သော အချက်များကို သူမ
 က ရှင်းလင်းပြောပြပေးပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ
 ရည်ငံနေကြချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဖဲထုပ်ထဲမှ ဖဲချပ်တစ်ချပ်ကို
 ဆွဲယူလိုက်သောအခါ ဂျိုကာတက်လာပါသည်။ ယင်းဖဲကို ကြည့်ပြီး
 ကျွန်တော်က မဝင်းမေကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ပစ်ဖဲကို ကောက်
 ယူ၍ မဝင်းမေ ဒေါင်းသွားပါသည်။ ဂျိုကာသည် ဦးထုပ်ပျော့ချွန်ချွန်ကို
 ဆောင်းထားပြီး အဖျားတွင် သိုးမွေးပွအလုံးကလေး ရှိနေပါသည်။ ဂျိုကာ
 သည် လက်နှစ်ဖက် မြှောက်၍ ရယ်နေပါသည်။ သူသည် ပီကာဆို ဖြစ်
 ပါသည်။ ယင်းသည် ကျွန်တော်၏ အမှတ်ရချက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

Daily Eleven ဧပြီ ၁၁၊ ၂၀၁၈။

စာရေးဆရာနဲ့ သူ့ဇာတ်ကောင်

ကလေးဘဝက မိုးရာသီဆိုလျှင် ပျော်ရွှင်သည်။ မိုးရာသီ၏ မိုးရွာ သွန်းသော နေ့ရက်များ၌ မိုးရေထဲ၌ ပြေးလွှား၍ မိုးရေချိုးရခြင်း၌ ပျော် ရွှင်ဖွယ်အတိ၊ မိုးသီးများပါကျအောင် မိုးရွာလျှင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျော် ရွှင်ရသည်ပင်။ လူငယ်ဘဝမှာတော့ နွေရက်များကိုရောက်လျှင် သစ်ရွက် ကြွေတစ်ရွက်လို လေနှင့်ရာ လွင့်ပါ၍ လမ်းသလားမိတော့သည်။ ထို အရသာကို ယခုတိုင် မှတ်မိနေသည်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၌ ဆောင်းရာသီ ကိုရောက်လျှင် အမှတ်ရစရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များ ကြုံရလေ တော့သည်။ ညဉ့်ယံထဲ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားလျှင် ဇနီးဖြစ်သူက စောင်တစ်ထည် လွမ်းခြံပေးတော့သည်သာ။ ကျွန်တော်က အိမ်တော်ရာ လေဘေးဆိုင်တန်းမှ ဟောင်းနွမ်းသော အနွေးထည်အစုတ်ကြီးကို ဝတ်၍ ထိုင်နေလျှင် 'မင်း ဒီပုံစံနဲ့ အပြင်မထွက်နဲ့' ဟု ဇနီးက တားမြစ်တတ်သည်။ ကျွန်တော် အပြင်မထွက်ပါ။ အနွေးထည်အစုတ်ကြီး ဝတ်၍ ထင်းရှူး သေတ္တာပေါ်၌ အကောင်းစား ဝတ္ထုတိုများကို ရေးနေခဲ့ပါသည်။ ကြေးရုပ် မြို့တော်ကို ထိုသို့သော ရက်များ၌ ကျွန်တော် ရေးသားနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးနေရင်းမှာပင် နွေရက်များသို့ ရောက်လာသည်ကို

မြင်တွေ့ရတော့သည်။ သစ်ရွက်ကြွေများ လွင့်နေပါသည်။ သစ်ရွက်များ ကြွေကျသွားသဖြင့် ရိုးတံထီးတည်း သစ်ပင်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် သည် ရိုးတံထီးတည်း သစ်ပင်လိုပင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပူပြင်းသော နွေ ရက်များပါပေ။ ဇနီးဖြစ်သူက မရှိတော့။ ကျွန်တော်က စာရေးစားပွဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်၌ ကျွန်တော်သည် မိုးထစ်ချုန်းသံ တဒိန်းဒိန်း ကြားရလျှင် နားစွင့်နေမိသည်။ မိုးရေစက်များ တံစက်မြိတ်မှ ယိုစီးကျလာလျှင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ လေပွေဖြတ်သွား သော အိမ်ရှေ့လမ်းကို ကြည့်ကာ ထီးတည်း ရပ်နေမိသည်။ ရိုးတံကိုင်း သာရှိသော သစ်ပင်ထက်မှ ငှက်တစ်ကောင်၏ အသံကို ကြားလျှင် မော့ ကြည့်ကာ ရှာဖွေမိသည်။ ဆောင်းရက်များကို ရောက်လျှင်တော့ ဟောင်း နွမ်းသော အနွေးထည်အစုတ်ကြီးကို ဝတ်၍ စားပွဲမှာထိုင်ကာ စာများ ရေးနေမိတော့သည်။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပါ။ ဆောင်းရက်များအတွင်း က စာရေးစားပွဲမှာထိုင်ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ပြီးအောင် ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ နှစ်ကာလများစာပေက ကျွန်တော်၏ ထုတ်ဝေသူသည် ထိုစာအုပ်ငယ် ကလေးကို ပုံနှိပ်၍ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သည်။ 'မင်းကို ဖတ်ပြချင်တဲ့ စာအုပ် တွေ'ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးခဲ့ဖူးသလိုပင်။ ကျွန်တော် ဖတ်ပြချင်ပါ သည်။ ဘယ့်နှယ်များ ဖတ်၍ပြရပါ။ နွေရက် တစ်ညနေခင်း၌ အိမ်ရှေ့ လမ်းတောင်ဘက် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ထဲ၌ 'ဥဩ ... ဥဩ'ဟူသော အသံ ကို ကြားရသည်။ ထိုအသံသည် 'ဥဩ ... ဥဩ'ဟု အော်မြည်နေခြင်း မဟုတ်။ 'အမေရော၊ အဖေရော'ဟု အော်မြည်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ကျွန်တော် ယုံကြည်ရမည်သာ။ နွေ ရက်များပါပဲ။ လေတဟူးဟူး နေ့ရက်များထဲ၌ ကျွန်တော်သည် သစ်ရွက် ကြွေတစ်ရွက်လို အဝေးကြီးဆီသို့ လွင့်ပါသွားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ လူငယ်ဘဝတုန်းကလေ။ လူငယ်ဘဝတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ အပူအပင်မရှိခဲ့။ ကဖေးဆိုင်၏ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသည့် ကရားအိုးကြီး များ ဘေးနားက စားပွဲမှာ ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ကဗျာဆရာ နေမော်ဟိန်း၊ ကာတွန်းဆရာ ကိုဝင်းအောင်တို့နှင့်အတူဆို လျှင် ရယ်သံအချို့ကို ကြားရနိုင်ပါသေးသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆီ ဦးတည် ခုတ်သွားသော မီးရထားတစ်စင်းသည် စာတိုက်တွဲ၌ ကျွန်တော်တို့

ရေးသားသော စာရွက်များကို တင်ဆောင်သွားပြီဆိုသည်ကို ပြောနေကြသည်။ ရထားခုတ်မောင်းသံကို ကြားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် စာရေးသူတစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကလေးထဲ၌ မိုးတစ်စိမ့်စိမ့် ရွာသည်။ လေပွေရူး ဖြတ်သန်းသည်။ နှင်းမှုန်မှုန်များကျသည်။ မိုးသားမည်းမည်းများ တရိပ်ရိပ် တက်လာကာ လျှပ်ရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် တဒိန်းဒိန်း ထစ်ချွန်းမြည်ဟည်းနေသည်။ လေပွေအရိုင်းက သဲမှုန်နှင့် ဖုန်မှုန်များကို တဟူးဟူး ထအောင် တိုက်ခတ်သည်။ နှင်းကျဆင်းခဲ့သည်။ ဘဝ၏ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ခါးခါး။

‘ပိုက်ဆံမပါရင် အိမ်မပြန်ဘူးကွာ
ဒီလိုနဲ့ ညနေစောင်းအထိ လမ်းပေါ်မှာ’

ဟု ကျွန်တော် ဖွင့်ဟ ရေးမိပေတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ၊ အိမ်တော်ရာ လေဘေးဆိုင်တန်းမှ ဟောင်းနွမ်းသော အနွေးထည်အစုတ်ကြီးကို ဝတ်၍ ကျွန်တော် ထိုင်နေပါသည်။ ဆောင်းရက်များ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။ နွေရက်များသို့ တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သတိရလာပါသည်။ (ရှုပါ)

နွေဦးပေါက်ရင်

(ကဗျာဆရာ စိတ်ကူး)

နွေဦးပေါက်ရင်

ကြက်တူရွေးတစ်ကောင် မွေးမယ်
သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းတည်း သင်ပေးမယ်
‘ဆာတယ် ... ဆာတယ် ...’ လို့

နွေဦးပေါက်ရင်

အော်စတင်ကားကလေးကို မောင်းမယ်
ဟစ်တလာ မိန့်ခွန်းပြောသံကို
ကားဟွန်းသံအဖြစ် တပ်ဆင်ထားမယ်
တောင်ဘက် ပင်လယ်တွေဆီ

ခရီးထွက်မယ်
 နွေဦးပေါက်ရင်
 သစ်ရွက်ကြွေတွေ လိုက်ကောက်မယ်
 သစ်ရွက်ကြွေတွေပေါ်မှာ
 အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့
 မင်းနာမည်ကို ငါ ရေးမယ်
 နွေဦးပေါက်ရင်
 ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ဖွင့်မယ်
 ပုံပြင်တွေ အော်ဖတ်မယ်
 စိတ်ကောင်းလည်း ဝင်မယ်
 နွေဦးပေါက်ရင်
 ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရေးမယ်
 စုဘူးကို ခွဲမယ်
 ပြားစေ့ကလေးတွေ ရေတွက်မယ်
 တကယ်လို့ တော်တော်နဲ့
 နွေဦးမပေါက်သေးရင်လည်း
 ကိစ္စမရှိပါဘူး။
 ဒီကဗျာကို
 လမ်းထိပ်က အပေါင်ဆိုင်မှာ
 သွားပေါင်မယ်။ ပြီးတော့
 ခပ်ဟောင်းဟောင်း စောင်တစ်ထည်
 ဝယ်ခြုံနေမယ်ကွယ်။

ကဗျာရေးခဲ့တဲ့ ရက်စွဲကို ပြန်ကြည့်တော့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၃ ရက်ဟု တွေ့ရသည်။ သစ်ရွက်ကြွေခါနီး ရာသီလေ။ ဘာကြောင့် ဒီ ကဗျာတွေနဲ့ ငါ့ကို ထားရစ်ခဲ့တာလဲ။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်၌ ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဆောင်းနှောင်းနွေဦး။ ကျွန်တော် သည် ကလေးများကို နားလည်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြခဲ့ရသည်။ မအောင်မြင်သော အနုပညာရှင်တစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ ဇနီးဖြစ်သူဟာ

တိုးဖျော့ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရတော့သည်သာ။ သူ မရှိတော့ ကျွန်တော်သည် အိမ်တော်ရာ လေဘေးဆိုင်တန်းမှ ဟောင်းနွမ်းသော အနွေးထည်အစုတ်ကြီးကို ချွတ်၍ တိုင်မှာချိတ်ထားလိုက်သည်။ စာရေးစားပွဲပေါ်၌ စာရွက်များ တဖျပ်ဖျပ် မြည်နေသည်။ 'အဲဒီစာရွက်တွေကို ဘယ်လို အသုံးချရမလဲ' ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျွန်တော် လူငယ်ဘဝက ရေးခဲ့ဖူးသော စာသားအနည်းငယ်ကို သတိရလာသည်။ မင်အိုးထဲမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ အရည်ပျော်နေဆဲပဲ ဆိုကြပါစို့။ စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်တွေ တဖျပ်ဖျပ် မြည်နေပြန်ပြီ။ အပြင်ဘက်မှာ နွေဦးရက်များရဲ့ သစ်ရွက်တွေ ကြွနေပေ။ ကိုင်းတံထီးတည်း သစ်ပင်ကို အရိုးစုကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်လို့ ကျွန်တော် ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ မီးရထားသည် စာတိုက်တွဲကို သယ်ဆောင်ကာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆီ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်။ ဖရန့်ကပ်ဖကာက သူရေးခဲ့သော စာများကို မီးရှို့ပစ်ရန် မက်ဘရော့ကို မှာကြားခဲ့သည်။ မီးခြစ်ဆံကို ရှုံခနဲ ခြစ်လိုက်သည်။ နှင်းများက ပြာမှိုင်းကာ စိမ့်နေအောင် ကျဆင်းခဲ့သည်။ 'ငါဟာ စာပေပဲ'ဟု ဘာကြောင့် ကပ်ဖကာ ပြောနိုင်တာလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်ဖူးသည်။ နှင်းများက ညထဲ၌ ထူပိန်းနေအောင် ကျဆင်းလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင်ခြုံပေးပါ။ မီးခြစ်ဆံကို ရှုံခနဲ ခြစ်လိုက်ပြန်သည်။ နွေဦးနေ့ရက်များ၏ လေပွေရူးက ဝေခနဲ တိုက်ခတ်သွားသည်။ လွင်ပြင်၊ ဖုန်မှုန့်၊ တံလျှပ်နှင့် သစ်ရွက်ကြွေများ။ သူတောင်းစားတစ်ယောက်က သူ့ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ စွန့်ကြဲခဲ့ရန် တောင်းနေသည်။ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်သော ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိတော့။ ဤအဖြစ်အပျက်များမှာ ရိုးနေလေပြီ။ နွေဦးလေရူးက တသုန်သုန် တိုက်ခတ်ဆဲ၊ သစ်ရွက်ကြွေများ လွင့်ပါနေဆဲ။ ကဖေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို မှာပြီး အိတ်ကပ်ထဲတွင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်တော့ကြောင်း သတိရလာသည်။ ထိုခဏ၌ မိုးသားများ တရိပ်ရိပ် တက်လာတော့သည်။ လျှပ်ရောင်များ တဝင်းဝင်းနှင့် မိုးကောင်းကင်သည် ထစ်ချုန်းကာ တဒိန်းဒိန်း မြည်လာသည်။ ကဖေးဆိုင်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူသည် ပန်းကန်ကို ဇွန်းဖြင့် တဝှပ်ဝှပ် မွှေနေသည်။ ခင်ဗျား ယုံကြည်အောင် ကျွန်တော် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပါမည်။ ခွေးတစ်

ကောင်က တအိအိမြည်ကာ ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံအောက် လာရပ်ရင်း အမြီးကို လှုပ်ယမ်းနေသည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ရေတစ်ခွက်လောက်ပဲ သောက်ခွင့်ပြုပါ။ ကပ်ဖကာ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် စကားပြောသလို သည်လို ပြောရလိမ့်မည် ထင်သည်။ လျှပ်ရောင် တစ်ချက် ဝင်းခနဲ လက်ချေပေါ့။ တကယ်တော့ ငွေကြေးစနစ်ဆိုတာ ဒီလိုဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမလဲ ခင်ဗျားဟာ လူကြီးလူကောင်းပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှု မရှိရင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ခင်ဗျား မထင်ဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် ရွတ်ပြရင် အဆင်ပြေမလား။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်အတွက်၊ ဒါမှမဟုတ် ရေတစ်ခွက်အတွက်ပေါ့။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် သူ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် ဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် သူသည် ရွာကျလာသော မိုးရေစက်များကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခံယူကာ သောက်ကောင်းသောက်လိမ့်မည်။ သူသည် ကတ္တရာလမ်းမအတိုင်း တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလာသည့် နှင်းများထဲ၌ ညဉ့်နက်နက် လမ်းသလားနေနိုင်သည်။ သူသည် နွေရက် ညနေခင်းတစ်ခု၌ အပေါ်စားအရက်တစ်လုံး သောက်၍ ဒေါင်ချာစိုင်းနေနိုင်သည်။ သစ်ရွက်ကား ကြွေကျသွားခဲ့သည်။ ဖေဖော်ဝါရီမှာ။ သူသည် ညဉ့်ယံထဲမှာ စာရွက်များကို စိုက်ကြည့်ကာ အချည်းနှီး မိုးစင်စင်လင်းသွားနိုင်သည်။ ရထားဆိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် စာရေးနေသော စားပွဲမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါက ပြတင်းပေါက်တစ်ဖက် ဟို ... ဆီမှာ မီးစောင်းတန်းတလက်လက်နှင့် တောင်တော်ကို မြင်ရသည်။ တောင်တော်သည် ငြိမ်သက်လျက်၊ မီးရောင်က တလက်လက်နှင့်။ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်သည် စာရေးဆရာ၏ ဘဝထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီဆိုလျှင် သူသည် ပုံနှိပ်စက်၏ တဂျွန်းဂျွန်း မြည်သံကို နားစွင့်ကာ ဘဝ၏ စည်းချက်များအဖြစ် ခံစားနေနိုင်သည်။ သူသည် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်၏ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခု၌ ရိုးတံငေါငေါ သစ်ပင်တစ်ပင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ကောင်း ဆောင်နိုင်သည်။ အဆုံး၌ သူသည် ဟောင်းနွမ်းသော အနွေးထည်အစုတ်ကြီးကို ဝတ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေနိုင်သည်။ သူရိန်နေမင်းသည် မြို့၏ခေါင်မိုးထက်မှ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားသည်။ အနွေးထည်အစုတ်ကြီးသည် ဟောင်း

မြင်း ဆွေးမြည့်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသူကလည်း အိုမင်းခဲ့ပြီ။ အိမ်
ရှေ့မှ ဗာဒံပင်သည် မြင့်မားခက်ဝေ၊ သစ်ရွက်လေတိုးသံကို တဖျပ်ဖျပ်
ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည် နွေဦးပေါက်နေ့တစ်နေ့၌ လွမ်းဆွတ်မှုဖြင့်
ဤစာကို ရေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ နေ့စဉ်ဘဝထဲ၌ လွမ်းဆွတ်မှု
ရှိပါသည်။ လွမ်းဆွတ်မှုသည် ညင်သာစွာ သတိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
လွမ်းဆွတ်မှုသည် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် အနှေးပြကွက်များ ဖြစ်ပါ
သည်။ လွမ်းဆွတ်မှုသည် ကျွန်တော့်ထံမှ အခြားတစ်ယောက်ထံသို့
ရောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နိုင်ပါသည်။ လွမ်းဆွတ်မှုသည် လူသား
တစ်ယောက်ကို အသိအမှတ်ပြုခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ လွမ်းဆွတ်မှု
သည် သူမ ဖြစ်ပါသည်။ သူမ ရယ်နေဟန်ကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။
ကြာတော့ ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။ ၁၉၉၀ ဝန်းကျင်တွေ့တုန်းကလေ။

Daily Eleven မတ် ၁၄၊ ၂၀၁၈။

ရေးလက်စ ဝတ္ထု

ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိသည်။ ကျွန်တော်က 'ဘယ်လိုစာအုပ်ကို ဖတ်ရင် ကောင်းမလဲ' ဟု သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာ ဇော်ထိန်ကို အကြံဉာဏ်တောင်းတော့ သူက 'ပလေးတိုးနိဒါန်းကို ဖတ်ကြည့်ပါ အစ်ကိုကြီး' ဟု ဆိုသည်။ သူက မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဒဿနိက ဗေဒဌာနမှ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဖတ်ရှုလိုသဖြင့် မေးမြန်းခဲ့သည်မှာလည်း ဒဿနစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်နေရင်း ကျွန်တော် ရေးရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို သတိရလာသည်။ ဝတ္ထုတိုမှာ အစပိုင်းသာ အနည်းငယ်မျှ ရေးသားထားပြီး ဆက်လက်ရေးဖြစ်တော့ဘဲ သည်အတိုင်း ထားခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ယခု ယင်းဝတ္ထုအကြောင်းကို နည်းနည်း ပြောပြလိုပါသည်။ ကျွန်တော်က ယင်းဝတ္ထုတိုကို 'ဆော့ခရတ္တိ လွတ်မြောက်ခြင်း' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း အကြောင်းအရာမှာလည်း အခြားမဟုတ်၊ အေသင်မြို့က အကျဉ်းထောင်မှ ဆော့ခရတ္တိ လွတ်မြောက်သွားပုံကို ရေးလိုရင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မခံမရပ်နိုင်သည် တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းမှာ အခြား

မဟုတ်။ ဆော့ခရတ္တိကို အကျဉ်းချက် သေဒဏ်စီရင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော နှစ်များစွာက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်၍ ကျွန်တော် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သည်က ဝတ္ထုထဲ၌ ဆော့ခရတ္တိကို လွတ်မြောက်စေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် လူငယ်ဘဝက ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ အိန္ဒိယဇာတ်ကားဖြစ်ပြီး မင်းသားက အမိတာဘာကျန်းဟု ထင်ပါသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းထဲတွင် အမိတာဘာကျန်းကို လူတစ်ယောက်အား သတ်မှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်လိုက်သည်။ နှစ်များ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ အမိတာဘာကျန်း ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသည့် အခါ သူ သတ်ခဲ့ပါသည်ဟုဆိုသော လူကို အသက်ရှင်နေလျက် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ထိုလူ့နောက်ကို လိုက်သည်။ ထိုလူက ထွက်ပြေးသည်။ ထွက်ပြေးရင်း တရားရုံးထဲသို့ ထိုလူ ရောက်ရှိသွားပြီး ယင်းအချိန်၌ တရားစီရင်နေသည်နှင့် ကြုံရသည်။ တရားသူကြီးမှာ အမိတာဘာကျန်းကို တရားစီရင်ခဲ့သူပင်။ အမိတာဘာကျန်းက တရားသူကြီးကို မေးခွန်းထုတ်သည်။ ထိုလူ့ကို သတ်မှုနှင့် သူ ပြစ်ဒဏ်ကျခံရပြီးပြီ။ ယခု သူ့ကို သတ်ဖြတ်ပိုင်ခွင့် သူ့မှာ ရှိနေပြီ။ ထိုအကြောင်းအရာကို ဘယ်လို သဘောရသလဲဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် နုနယ်သော ကလေးသာသာ လူငယ်ကလေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကျွန်တော် အစ၌ ပြောခဲ့သည့် ဆော့ခရတ္တိအကြောင်း ဆက်ပါမည်။ ကျွန်တော်သည် အေသင်မြို့ပြနိုင်ငံခေတ်မှ ဒဿနပညာရှင် ဆော့ခရတ္တိကို ရိုသေလေးစားပါသည်။ ကျွန်တော် နှစ်သက်သော စာရေးဆရာ ကျော်စွာထက်၏ ဝတ္ထုတိုများထဲတွင် ထိုအကြောင်းအရာများ ပါဝင်လေ့ ရှိသည်။ အေသင်မြို့မှ လူငယ်များသည် အာဇာနည်မြင်းကောင်းနှင့် တူကြောင်း၊ သူက ထိုအာဇာနည်မြင်းကောင်းများ နိုးကြားထက်သန်နေရန် လှုပ်ရှားနေရန် ကိုက်ခဲပေးနေရသည့် မှက်၊ ခြင်နှင့်တူကြောင်း ဆော့ခရတ္တိ၏အဆိုကို ဆရာကျော်စွာထက်၏ ဝတ္ထုတိုထဲ၌ ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။

ဆော့ခရတ္တိသည် မြို့ပြနိုင်ငံ၏ ဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာသဖြင့် အဆိပ်ခွက်ကို သောက်ကာ သေဒဏ်စီရင်ခြင်းကို လက်ခံခဲ့သည်။ လူငယ်ကလေးတစ်ဦး၏ အသိအမြင်၌ ထိုအချက်က စွဲထင်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်လက်၌ ရေးလက်စ ဝတ္ထုတိုအချို့ ရှိသည်။ အများကြီးတော့ မဟုတ်။ ထိုအထဲမှ 'ဆော့ခရတ္တိ လွတ်မြောက်ခြင်း'မှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ အမိတာဘာကျန်းက တရားသူကြီးကို မေးခွန်းထုတ်နေသည်။ ဆော့ခရတ္တိကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် အဆိပ်ခွက်ကို မော့သောက် ခဲ့သည်။

ညဉ့်အမှောင်ရိပ်သည် အသင်မြို့ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် တစ်စ တစ်စ နက်ရှိုင်းလာခဲ့သည်။ ဆော့ခရတ္တိသည် ဦးခေါင်းကို ကွေးညွတ်၍ ငြိမ်သက်စွာ လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူ၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်တွေ့နေရပေသည်။ အကျဉ်းထောင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကညင်ဆီ မီးတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို ကိုင်ဆောင်ကာ ဆော့ခရတ္တိ၏ အကျဉ်းထောင် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ကညင်ဆီမီးတိုင်၏ ဝါကြင်ကြင် အလင်းရောင်ထဲတွင် ဆော့ခရတ္တိ၏အရိပ်သည် နံရံတွင် လှုပ်ယိမ်းနေခဲ့ သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ အရာအားလုံး ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီ။ ဆော့ခရတ္တိ ကို မည်သူမျှ မတွေ့မြင်ကြရတော့။ တိတ်ဆိတ်မှုသာ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း၌ အသင်မြို့၏ လူစည်ကားရာ ဈေး ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော လူအုပ်ကြီးက တီးတိုးရေရွတ် ပြောဆိုနေ ကြ၏။ အကြောင်းအရာကတော့ ဆော့ခရတ္တိသည် ပြစ်ဒဏ်ကို ကောင်းစွာ ခံယူလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းပင်။ လူအချို့က ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် စုတ်သပ် ကြ၏။ လူအချို့က မည်သို့မျှ ခံစားရပုံမပြ။ လူအချို့က ဒိန်ခဲကို ဈေး လျှော့ပေးရန်သာ တောင်းဆိုနေသည်။ လူအချို့ကတော့ 'ကိစ္စတစ်ခု ပြီး သွားတာပေါ့'ဟူသော ဟန်အမူအရာမျိုးဖြင့် အေးအေးလူလူပင်။ ဆော့ ခရတ္တိတွင် တင်ရှိခဲ့သော ကြွေးဖြစ်သည့် ကြက်တစ်ကောင်ကို ထိုနေ့ နံနက်မှာပင် ပလေတိုက ခရီတိုဆိုသူအား သွားရောက် ပေးအပ်စေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော်၏ ရေးလက်စ စာမူမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆော့ခရတ္တိကို အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်အောင် ကဲကီးကတ်၊ ယန်းပေါဆတ်၊ ဒေဂါး၊ နစ်ရှေး စသည့် ဒဿနပညာရှင်များက ဆော့ခရတ္တိကို အကျဉ်းထောင်မှ ကယ်ထုတ်သွား ကြပုံကို ကျွန်တော် ဆက်ရေးခဲ့သည်။ ယနေ့ခေတ် ဒဿနပညာရှင်၏

mgjoe.com

အမည်များကို အသုံးပြု၍ ဆော့ခရတ္တီကို ကယ်ထုတ်သွားပုံ၊ ဆိုလိုရင်းမှာ ဆော့ခရတ္တီ၏ ဒဿနအမြင်၊ ဒဿနဆိုင်ရာ ရှုမြင်တွေးဆချက်များသည် ယနေ့ခေတ် ဒဿနပညာရှင်များထံ ဆက်လက် ရောက်နေကြပြီး ယင်းသည် ဆော့ခရတ္တီ လွတ်မြောက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆက်လက်ရေးသားသွားရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် အိုင်းစတိုင်းမပါ၍ မဖြစ်။ အကြောင်းမှာ အိုင်းစတိုင်းသည် အချိန်၊ နေရာနှင့် ဒြပ်ထုကို ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ သို့ရာတွင် ထိုဝတ္ထုတို့ကို ကျွန်တော် ဆက်၍ရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ထိုဝတ္ထုတို့ကို ဆက်ရေးဖြစ်ဘဲ ဒဿနဆိုင်ရာ အရေးအသားများကို လေ့လာသွားရန် စိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ အသင့်ယုတ္တိရှိမှုကို တည်ဆောက်လို၍ ဖြစ်ပါသည်။ ယန်းပေါဆတ်က 'လူဟာ အရာဝတ္ထုတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကို အားတင်းယူရတယ်'ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ပီကာဆိုက နေမင်းကို လေးထောင့်ပုံစံ သူ မြင်ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဥကွန်ဒေဝီက 'သူ ငါ့ကို မေ့သွားလို့ ငါ မမှု၊ သူ အထီးကျန်းဖြစ်မှာကိုသာ စိုးရိမ်သည်'ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ဂျာမန် ဒဿနပညာရှင် ကဗျာဆရာ ဂိုထေက 'ဘယ်သူမှ ငါ့ယုံကြည်ချက်ကို လုမယူပါစေနဲ့။ ပိုသိတာဖြင့် သူ့ဟာသူ ယူပါစေကွဲ့'ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ကောင်းနိုးရာရာ ဒဿနအမြင်များဖြင့် ဝတ္ထုကို ကျားကန်၍ ရေးသွားရန် စိတ်ကူးပါသည်။ အစွန်းရောက်သော သဘောထားများ၊ အမြင်များကိုမူ ချန်လှပ်ခဲ့ရန် စိတ်ကူးပါသည်။ ယခု အချိန်တွင် ကျွန်တော် စာရေးလျှင် ကနဦး ကျေးဇူးပြုမှုတစ်ခုကို အမြဲ ဆင်ခြင်ပါသည်။ ယခင်က စာရေးလျှင် ကျွန်တော့်မှာ မည်သည့်အယူအဆ၊ မည်သည့်အမြင်မှ မပါပါ။ မိမိ ရေးချင်သည်ကို မိမိ ရေးနိုင်သလို ရေးကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မော်ဒန် လက်ကိုင်းသန်သူတစ်ဦး ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ရေးစက မော်ဒန်ဆန်ဆန်များ ရေးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ်တော့။ လူမှုဘဝကို ထင်ဟပ်သော၊ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော၊ ရိုးရှင်လွယ်ကူသော၊ သို့ရာတွင် လေးနက်မှုလည်းပါရှိသော စာမျိုးကို ရေးလိုလာပါသည်။ ထိုမှ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ကောင်းမွန်သော အလားအလာထားရှိနိုင်မှုလည်း ပါရှိသောစာမျိုး ရေးချင်လာပါသည်။ အနိဋ္ဌာရုံများကို ထည့်သွင်း၍ ရေးသားဖော်ပြရန် ကြိုလာပါကလည်း ကောင်းမွန်သော

အလားအလာနှင့် မျှော်လင့်ချက် ထားရှိနိုင်မှုကို တစ်ကြောင်း တစ်ပါဒမျှ ပင် ဖြစ်စေ ပါဝင်အောင် ထည့်သွင်း ရေးသားသွားလိုပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ယင်းကဲ့သို့သော သဘောရလာပါသည်။ ကျွန်တော် စာရေးခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံ၊ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ဆရာများ၏ စာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာ ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများမှနေ၍ ယခုအခါ ထိုကဲ့သို့ သဘောထား တစ်ခုကို မွေးမြူနိုင်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူတစ်ယောက်သည် စာမျက်နှာ ၏ အခြားတစ်ဖက်မှ အကြောင်းအရာများကို ပြောလေ့ သိပ်မရှိကြပါ။ ကျွန်တော်က နည်းနည်း ပြောကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆော့ခရတ္တီသည် ကုမ္ပဏီတစ်ခု၌ ဒဿနပညာများကို ယနေ့တိုင် ဟောပြောပို့ချနေသည်ဟု ဝတ္ထုကို ဆက်ရေးရလျှင် ကောင်းမည်လား၊ ဆော့ခရတ္တီသည် ယနေ့ထိုက်တိုင် ဇနီးဖြစ်သူ၏ မြည်တွန်တောက်တီးမှု များကို ခံနေရဆဲဖြစ်သည်ဟု ဆက်ရေးရလျှင် ကောင်းမည်လား။ ချစ်စွာ စော စာရှုသူ၊ ခင်ဗျားရော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ ဝတ္ထုစဖွင့်ပုံကို ကျွန် တော် ဤသို့ ရေးထားပါသည်။ (ရှုပါ) လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၃၀၀ ခန့်က အလွန် လူသိနည်းလှသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ အေသင်မြို့ အကျဉ်းထောင်မှ ဆော့ခရတ္တီ လွတ်မြောက် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ယခုထက်တိုင် သိမှတ် လက်ခံထားကြသည်မှာ ဆော့ခရတ္တီသည် အေသင်မြို့ အကျဉ်း ထောင်ထဲတွင် ပြစ်ဒဏ်အရ အဆိပ်ခွက်ကို သောက်မျိုကာ သေဒဏ်စီရင် ခြင်း ခံခဲ့ရသည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။ နှောင်းလူတို့သည် ဆော့ခရတ္တီကို အမှန်တရားအတွက် အသက်စွန့်ပုံသူအဖြစ် လေးစားခဲ့ကြပေသည်။ ပြဇာတ်ဆရာတို့သည် ဆော့ခရတ္တီအကြောင်းကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ကာ ကပြ ကြသည်။ မည်သူကမျှ ဆော့ခရတ္တီ လွတ်မြောက်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင် မှတ်ကြ။ ထို မထင်မှတ်မှုထဲတွင် ဆော့ခရတ္တီ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆော့ခရတ္တီသည် ထိုနေ့က သူ့အတွက် စီရင်ထားသော အဆိပ်ခွက်ကို သောက်မျိုပြီးစီးသွားသေအခါ အဆိပ်ပေးပို့လာသူ အကျဉ်းထောင် ဝန် ထမ်းအား 'သူငယ်ရေ ... အခု ငါ အဆိပ်ခွက်ကို သောက်ပြီးသွားပြီ။ ပြီးရင် ငါ ဘယ်လိုဆက်နေရမလဲ။ ဒီကိစ္စမှာ မင်းက နားလည်ပေးလိမ့် မယ်။ ငါ့ကို ပြောပြပါ'ဟု ဆိုခဲ့သည်။ အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်း လူငယ်

က ဆော့ခရတ္တိ၊ ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း
လျှောက်နေပါ။ အဆိပ်တွေ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျံ့နှံ့
သွားပါလိမ့်မယ်။ အဆိပ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားပြီဆိုရင် ဆော့
ခရတ္တိ သင် အိပ်ချင်လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ဟောဒီခုတင်ပေါ် ညင်
ညင်သာသာ လဲလျောင်းနေလိုက်ရုံပါပဲဟု ဆိုသည်။

ဆော့ခရတ္တိသည် သူငယ်၏စကားကို နားထောင်ကာ အကျဉ်း
ထောင် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။
အချိန်မှာ ညဉ့်အမှောင်ဝင်ခါစ ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ဆော့
ခရတ္တိ တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်း
သူငယ်သည် အဆိပ်ခွက်ကိုယူဆောင်ကာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ။ ညနေခင်း
အချိန်က အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ဆော့ခရတ္တိနှင့်အတူ ရှိနေခဲ့သော
ပလေတို၊ နစ်ရှေးနှင့် ကဲကီးကတ်၊ ဖူကူယားမား စသော တပည့်များလည်း
တွေ့ခွင့် အချိန်ကုန်ဆုံးသွားသဖြင့် သူတို့ဌာနအသီးသီးသို့ ထွက်ခွာသွား
ကြလေပြီ။ ညဉ့်အမှောင်ရိပ်သည် အေသင်မြို့ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင်
တစ်စတစ်စ နက်ရှိုင်းလာခဲ့သည်။ ဆော့ခရတ္တိသည် ဦးခေါင်းကို ကွေး
ညွတ်၍ ငြိမ်သက်စွာ လမ်းလျှောက်နေသည်။ အိုင်းစတိုင်းနှင့် နစ်ရှေး
သည် ထရပ်ကားကြီးကို မောင်းနှင်ကာ အေသင်မြို့မှ အရှိန်အဟုန်ဖြင့်
ထွက်ခွာသွားကြပြီ။ ပလေတိုက မျက်ရည်ဝဲကာ မြည်းတစ်ကောင်ကို
ဆွဲ၍ လေးတိလေကန် ခြေလှမ်းများဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည်။
ကဲကီးကတ်၊ ဖူကူယားမားနှင့် အခြားတစ်ဦးက အေသင်မြို့ လမ်းကြို
လမ်းကြား အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

Daily Eleven ဖေဖော်ဝါရီ ၂၇၊ ၂၀၁၈။

ပဲစေ့ကလေးတွေ

ပြောပြရင် ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး။ မနေ့ညပိုင်းက အိမ်ပြန်ရောက် တော့ အသင့်ဝယ်ယူထားတဲ့ ပဲကို ပြုတ်စားလိုက်တယ်။ ပဲအိုးထဲ ရေ ထည့်ပြီး ရုပ်သံက လွှင့်နေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွဲကို ကြည့်နေမိတယ်။ 'ဒုံယီ' ဇာတ်လမ်းတွဲ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒယ်အိုးထဲက ပဲစေ့ တွေအကြောင်း ဖြစ်တယ်။ ဒုံယီသည် မင်းကြီးပရုံးထက်မှ ကျော်နင်းကာ တစ်ဖက် ကျော်ထွက်သွားလေပြီ။ ဇာတ်လမ်းတွဲလည်း ပြီးလေပြီ။ တခြား အစီအစဉ်တွေ လာနေပြီ။ ဒယ်အိုးထဲမှာ ရေခန်းလိုက်၊ ရေထပ်ထည့်လိုက် နဲ့ ပြုတ်နေလိုက်တာ ငါးကြိမ်လောက် ရှိပါပြီ။ ဒယ်အိုးထဲက ပဲက မနပ် နိုင်။ ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ ည ၁၁ နာရီကျော်ပြီ။ ခုထိ ပဲက မနပ်သေးဘူး။

ကျွန်တော် ရေကန်ကိုသွားပြီး ရေတစ်ဖလား ခပ်ယူတယ်။ ပဲအိုးထဲ ထည့်တယ်။ ပဲအိုးနားက ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင် ခုလို စဉ်းစားမိပါတော့တယ်။ ဦးစွာ အိုအောင်ရဲ့ ကဗျာစာသားကို အမှတ်ရတယ်။ အိုအောင်က သူ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဒီလို ရေးတယ်။ ဒီပုတ်ထဲမှာ ဒီပဲတွေ ရှိနေတာ ဘိုး တော်ဘုရား လက်ထက်ကတည်းကလားတဲ့။

ပဲအိုးက တပွက်ပွက် မြည်သံကို ကြားနေရတယ်။ ပဲတွေ သိပ်ကြာ

နေခဲ့လို့ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် ပဲအိုးကိုဖွင့်၊ ဇွန်းနဲ့ကော်ယူပြီး မြည်းကြည့်
တယ်။ သိပ်မဆိုးတော့ဘူး။ ညကလည်း ၁၂ နာရီ ထိုးတော့မယ်။ ပဲအိုး
ထဲက ရေကို ခန်းအောင် ပြုတ်လိုက်တယ်။ ဒီပဲအကြောင်း စဉ်းစားရင်း
သိပ်ကိုဟောင်းတဲ့ ပဲစေ့တွေ ဖြစ်နေမှာလို့ မှတ်ချက်ပြုမိတယ်။

တစ်ခါတုန်းက အီဂျစ်နိုင်ငံက ပရိမစ်တွေကို တူးဖော်ကြသူတွေဟာ
ရုပ်အလောင်းတွေကို တူးဖော်ရင်း ရုပ်အလောင်းတွေနဲ့အတူ သစ်စေ့တွေ
တွေ့ရှိရကြောင်း ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်။ ထူးဆန်းတာက နှစ်တွေ ကြာ
မြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ အဲဒီသစ်စေ့တွေကို ပညာရှင်တွေက လေ့လာပြီး စိုက်ပျိုး
နိုင်တယ်လို့ ဆိုကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ အင်း ... ကျွန်တော့် ပဲတွေရော ဘယ်
လောက်တောင် ကြာမြင့်ခဲ့တဲ့ ပဲတွေပါလိမ့်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ကျွန်တော်
ဒီလို ရေးဖူးတယ်။ 'ဒုတိယကမ္ဘာစစ် လက်ကျန် ဝိစကီပုလင်းကြီး'လို့။
ခုလည်း ဒီပဲတွေကို ကြည့်ရင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပဲစေ့တွေ
ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာလို့ တွေးမိတယ်။ မိမိကိုယ်ကို ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှု
ဆန်ဆန် စဉ်းစားကြည့်ခြင်းပါပဲ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကို
ဦးတည်မိပါပြီ။ အဲဒါက ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ပုံပါပဲ။ ဒါကို ကျွန်တော်
ပြောပါမယ်။ ကဗျာခေါင်းကိုကို ကျွန်တော် ဖော်ပြပါမယ်။ ရှုပါ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပဲစေ့တွေ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါ။
နှစ်တွေ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီမို့
မှတ်မိ သိရှိသူတွေ
မရှိတော့သလောက်ပါပဲ။
စစ်မြေပြင်ဆီ ဦးတည် မောင်းနှင်နေတဲ့
ရိက္ခာယာဉ်တန်းဟာ ကျီးနဲ့ဖုတ်ဖုတ်
လူသူမရှိသလောက် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့
ရွာကလေးကို ဖြတ်သန်းတယ်။
အဲဒီအချိန် ရိက္ခာတင် ထရပ်ကားတစ်စီး
ဘီးပေါက်ပြီး ထိုးရပ်သွားတယ်။

ကားပေါ်က မည်းမည်းတုတ်တုတ်နဲ့
စစ်သားကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး
ဘီးကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန် တုန်ချည့်ချည့်
အဘွားအိုတစ်ယောက်ကို သူ မြင်တယ်။
အဘွားအိုဟာ စစ်ကြောင့်
စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးသွားသူတွေနောက်
လိုက်ပါမသွားဘဲ ရွာထဲမှာ
ကျန်ရစ်နေသူပါ။
စစ်သားကြီးဟာ ရေဘူးကိုမော့လိုက်ရင်း
အဘွားအိုကို မေးတယ်။
အဘွားအိုက စစ်သားကြီးရဲ့
စကားကို နားမလည်ဘူး။
နောက်တော့
သူတို့နှစ်ယောက် ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့
စကားပြောကြတယ်။
အဘွားအိုဟာ သူ့ပါးစပ်ကိုဟပြီး
လက်နှိုက်ကာ လက်ဝါးကို ခါပြတယ်။
ပြီး အဝေးက အိမ်ကလေးကို
လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။
မည်းမည်းတုတ်တုတ် စစ်သားကြီးဟာ
လွယ်ထားတဲ့ သေနတ်ကို
နေရာနည်းနည်းပြင်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ ထရပ်ကားပေါ်က
အိတ်ငယ်တစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်ပါတယ်။
ဒါဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက
ပဲစေ့တွေ ထည့်ထားတဲ့
အိတ်ငယ်တစ်ခုပါပဲ။